

A treia lege a lui Darwin

O parodie reală a societății actuale

Ediția a doua

Nicolae Sfetcu

A treia lege a lui Darwin

O parodie reală a societății actuale

[Nicolae Sfetcu](#)

Publicat de Nicolae Sfetcu

Copyright 2015 Nicolae Sfetcu

Ediția a doua

Pământ, România. Început de secol XXI. Evoluția umanității este în impas. Selecția naturală, prin care cei mai puternici, mai inteligenți și mai rapizi se înmulțesc mai repede, un proces care pe vremuri a favorizat cele mai nobile trăsături umane, a început acum să avantajeze cu totul alte caracteristici.

Cele mai multe previziuni puneau accentul până nu demult pe un viitor luminos, mai civilizată și mai inteligent, pentru omenire. Din păcate, este din ce în ce mai evident că oamenii se îndreaptă de fapt în direcția opusă...

Evoluția

Evoluția nu face judecăți morale. Nu premiază neapărat pe cei buni sau cei frumoși. Ea premiază pur și simplu pe cei care se reproduc mai mult.

E 14 februarie. Ziua Sf. Valentin. V.V. umblă zgribulit, cu microfonul în mână și cameramanul după el, căutând îndrăgostiți pe strada pustie. Trebuie neapărat să termine reportajul într-o oră, pentru a fi prezentat la emisiunea din după-amiaza asta la televiziunea locală. Se oprește în dreptul chioșcului de pe strada Traian, salivând la vederea gogoșilor calde. Se decide să cumpere una, plătește, și începe să muște cu poftă din ea, plecând mai departe. Rămâne încremenit când vede prin geamul înghețat al cafe-barului de peste drum doi tineri îndrăgostiți. Ezită să intre, uitându-se cu ciudă la gogoșa albă și pufoasă, presărată cu zahăr pudră. O aruncă cu oarecare rețineră în coșul de gunoi de la intrarea barului, și pășește înapoi. Se îndreaptă hotărât spre cei doi tineri care se țineau dragăstos de mâini.

- "Bună ziua, suntem de la NVD TV și facem un reportaj de Ziua Îndrăgostiților."

- "Bună ziua, eu sunt Dan, cardiolog, Am terminat facultatea de medicină de la Tg. Mureș. Am 26 ani. Ea e Mariana, soția mea, economistă."

- "Și am terminat și facultatea de drept", completează cu mândrie Mariana.

- "Aveți copii?", întreabă V.V.

- "Așteptăm momentul potrivit", răspunde Mariana. "O astfel de decizie nu trebuie luată în grabă."

După o discuție interesantă și cuminte de cca o jumătate de oră, V.V. iese din bar mulțumit de interviul realizat.

Dintr-un gang întunecat iese un cerșetor murdar, cu părul nespălat zburlit și hainele răvășite. Îl urmează îndeaproape o femeie a străzii, cu fața slujită și un chiștoc de țigară în colțul gurii.

- "Rahat!", exclamă cerșetorul.

- "Rahat, așa e!", răspunde femeia.

- "Chiar de rahat!", întărește bărbatul. "Am uitat să îmi iau la mine prezervativul."

- "Ah, rahat!"

Se opresc pentru o clipă, după care reintră în gang.

- "Mă f*** în el de prezervativ!", exclamă cu năduf cerșetorul.

Au trecut patru ani. Cu puțin noroc și multă muncă, Dan și Mariana au cunoscut între timp succesul, atât profesional cât și financiar.

- "Nu este momentul acum să facem copii", spune Mariana. "Situația economică actuală nu ne permite un astfel de pas important.

- Dan o aprobă dând din cap. "Așa e, nu ar avea niciun sens!"

Și mai trec câțiva ani. În jurul cerșetorului nostru roiesc o mulțime de puradei. Are acum o altă femeie, mai urâtă decât cea dinainte. Ține în mână câteva sute de lei, la care se uită cu drag.

- "Și adică tu zici că o să primim mai mulți bani dacă o să facem mai mulți copii?", întreabă el cu speranță în glas.

- "Aha! Și mâncare ca ajutor.", îi răspunde femeia.

Se înmulțesc copiii...

Trec anii...

Dan și Mariana se apropie de frumoasa vârstă de 40 ani. Atmosfera este tensionată.

- "Ei bine, ne-am decis în final să avem copii, și nu vreau să învinovățesc neapărat pe cineva, dar... Nu merge prea grozav!", izbucnește Mariana.

- "Da, de parcă asta ne-ar ajuta în vreun fel!", răspunde Dan.

- "Doar mă gândeam, înainte de a apela la metoda in vitro, dacă ai fi și tu de acord..."

- "Păi da, întotdeauna eu sunt de vină!"

- "Oricum, nu eu am probleme cu sperma!", răspunde Mariana.

Copiii cerșetorului au crescut. Jachetă e unul din ei, are 15 ani. Se ridică, murdar și zdrențuit dar mândru, rotindu-se cu mâna întinsă și adresându-se fraților săi mai mici:

- "Ha, am să f** tot ce prind, tot, tot!"

Și copiii cerșetorului cresc și se înmulțesc... Apar noi generații de tâmpiți. Vorbesc toți deodată și se înmulțesc ca iepurii, năpădind planeta...

Provocarea

Mariana a trecut de frumoasa vârstă de 50 ani. A rămas singură.

- "Da, am rămas singură. Dan s-a dus. A făcut atac de cord în timp ce încerca să producă spermă pentru inseminare artificială, dar am pus la conservare câte ceva, și imediat ce va apare bărbatul potrivit..."

Între timp, tâmpiții sufocă planeta... Dar sunt șanse să apară un salvator... Un om care ar putea deveni legendă! Cu mâna sa puternică și mintea sclipitoare, el ar putea salva omenirea ajunsă pe marginea prăpastiei...

Anul 2012, Unitatea militară de transmisiuni Orșova.

Cazarma Unității militare de transmisiuni Orșova. Ion Boeru, 30 ani, este aplecat deasupra unui banc de testare, cu un ciocan de lipit în mână. Pe frunte i se vede concentrarea intensă.

Ion ține hotărât vârful ciocanului de lipit în mijlocul unei grămăjoare de boabe pentru floricele de porumb. După un timp, boabele încep să se desfacă prin mici explozii specifice, sărind din grămăjoara de pe banc. Câteva boabe răzlețe îi sar lui Ion în ochi. Surprins, Ion retrage brusc mâna, atingând firele unui circuit electric. Șocul electric îl azvârle pe Ion pe spate în scaun.

Pe ușă intră Plutonierul Mirescu, un ostaș călit în luptă, cu cca. 10 ani mai în vârstă, și o cicatrice vizibilă pe buza inferioară. De tocul ușii stă rezemat un ofițer.

-"Azi e ziua ta norocoasă, Ioane", tună Plutonierul Mirescu. "Îți prezint pe Domnul Colonel Costea, de la București. Ți se cere să te oferi voluntar pentru un experiment strict secret. Aceasta poate fi șansa vieții tale."

-"A, nu, mulțumesc domnule plutonier, mai am doar câțiva ani până la pensionare și nu vreau să fac vreo prostie tocmai acum."

Plutonierul Mirescu îl măsură pe Ion din priviri.

-"Nu știu dacă știi, Ioane, dar mai e ceva care vine odată cu pensia, și de care nimeni nu îți spune nimic niciodată..."

-"Ce?"

-"Un sentiment de goliciune"

-"Goliciune?"

-"Aha. L-am văzut de mii de ori. E același cu cel al copiilor de bani gata și al câștigătorilor la loterie. Este sentimentul care te năpădește atunci când nu mai ai pentru ce să trăiești, nu mai ai nicio bătălie de dat. Știi cum poți scăpa de el? Făcând ceva care contează, căutând provocări."

-"Îmi cer scuze domnule, dar vă mai amintiți ultima dată când mi-ați cerut să fac față unei provocări? Când am încercat să refac sistemul de sunet de la Palatul de Cultură din Severin?"

Mirescu nu avea cum să uite ziua aceea. Luase microfonul să facă o testare finală, când un arc electric format între microfon și buza sa inferioară l-a aruncat la pământ. Mirescu își duse instinctiv mâna la cicatricea de la buza inferioară.

-"Da... Nu am uitat. Uite ce e, știu că nu îți place să îți asumi responsabilități, preferi să fii lăsat în pace în micul tău colț de lume, dar adevărul e că acum nu e vorba chiar de o provocare. Este vorba mai degrabă de un experiment de hibernare. De data asta ar fi greu s-o dai în bară."

- "Totuna-i pentru mine, domnule, mie îmi plac lucrurile așa cum sunt."

Mirescu pare dezamăgit.

- "Uite ce e Ioane, am vrut să îți ofer posibilitatea să te oferi voluntar. Adevărul e că e un ordin. Nu ai de ales."

Proiectul

În sala de ședințe a unității de transmisiuni, mai mulți ofițeri cu înalte decorații militare atârdate pe piept s-au întrunit la masa din mijlocul sălii. Colonelul Costea se găsește în capul mesei, cu o telecomandă pentru prezentări de diapozitive în mână. Este un inginer militar în jur de 40 ani, cu o figură tâmpă și servilă accentuată de mustața-i uriașă care părea că nu se potrivește cu fața sa de persoană incapabilă.

- "Domnilor, Agenția pentru Incompatibilitate Cronologică și Îmbătrânire pe Timp de Pace, pe scurt AICITP, parazitează forțele noastre armate de ani buni. Mulți din cei mai buni piloți, soldați și lideri militari și-au petrecut întreaga carieră fără să fi participat nici măcar la o bătălie. Talentele acestora și instrucția scumpă de care au avut parte s-au risipit pe timp de pace."

Ofițerii murmură aprobator.

Pe ecran apare un diapozitiv: PHU – Strict Secret!

- "Vă prezint Proiectul pentru Hibernarea Umană, dezvoltat pentru a proteja cei mai buni oameni ai noștri, înghețându-i în perioada lor cea mai bună, pentru a-i folosi atunci când va fi cea mai mare nevoie de ei."

Costea apasă pe telecomandă. Pe ecran apare o poză mare, brută, a lui Ion Boeru.

- "Acesta este civilul Ion Boeru, un electrician de la această unitate, nu unul din oamenii noștri cei mai buni. El a fost ales ca prim subiect al proiectului datorită remarcabilei sale mediocrități. În toate sensurile."

Costea derulează pe ecran mai multe diapozitive cu curbe de clopot pentru inteligență, putere fizică, etc. Ion este localizat pe fiecare din aceste curbe în punctul de inflexiune.

- "Cea mai mediocră persoană din întreaga noastră armată. Și nu are familie – necăsătorit, singur la părinți, iar părinții decedați – ceea ce face din el candidatul ideal, de care nimeni nu va întreba și pentru care nu ni se vor pune întrebări supărătoare dacă experimentul nu va reuși."

Majoritatea ofițerilor dau din cap, aprobând.

- "Am avut mai puțin noroc în găsirea unei femei voluntare care să corespundă cerințelor noastre, așa că am fost nevoiți să căutăm în sectorul privat."

Costea apasă telecomanda. Apare o poză a lui Nela, o femeie frumoasă la 20 ani, o prostituată după toate aparențele.

Ofițerii reacționează, confuzi. Costea explică:

-"Aceasta este Nela. Ca și Ion, nu are familie. A fost de acord să participe la experiment, dacă i se vor șterge niște acuzații de crimă, și va fi plătită cu o mică sumă de bani."

Costea proiectează pe ecran figura în mărime naturală a unui proxenet.

-"A trebuit să cădem la înțelegere cu peștele ei – un domn din București cunoscut sub numele de "Epurele", detaliat de acesta pe litere ca E-P-U-R-E-L-L-E, cu doi de L, pentru o plată dublă a serviciilor oferite."

În timp ce vorbește, Costea derulează mai multe diapozitive cu Epurelle în diferite ipostaze – etalându-și bijuteriile, conducând un Mercedes, etc.

Ofițerii încep să se simtă jenați.

-"Epurelle a fost de acord să o "împrumute" pe Nela pentru un an, și să își țină gura dacă poliția va închide ochii la activitatea sa de proxenet. Oricum, cel mai greu a fost să îi câștig încrederea."

Un diapozitiv îi prezintă pe Costea și proxenet bând împreună o gigantică sticlă de șampanie.

-"Putem sări peste aceste aspecte și să trecem la detaliile tehnice, te rog?"

-"Sigur, să termin doar aici..."

Ofițerii se simt jenați în timp ce Costea derulează diapozitivele cu el și proxenetul, el și prostituata, etc.

-"Vedeți voi, dragostea unei prostituate este foarte diferită de cea normală..."

-"Costea!", strigă un alt ofițer, revoltat.

Se face o liniște stânjenitoare, pentru moment. Costea, bosumflat:

-"Bine. Trecem mai departe... Este o lume fascinantă, totuși."

Costea derulează rapid mai multe diapozitive cu el și proxenetul. Mai multe. Și mai multe.

-"Iisuse, Costea!"

Costea trece rapid prin alte zeci de diapozitive cu proxenetul și prostituatele sale. Ofițerii își dau ochii peste cap. În final, un diapozitiv cu boxa de hibernare.

- "Oricum, experimentul este pregătit să înceapă imediat. Dacă va avea succes, credem că oamenii vor putea fi conservați într-un mediu înghețat uscat pe termen nelimitat..."

Testarea

Ion se găsește în micul său apartament pus la dispoziție de unitatea militară. Se pregătește pentru o absență de un an. Acum vorbește la telefon cu prietena lui, Zora.

- "Îmi pare rău că trebuie să lucrez până târziu." îi spune Zora la telefon. "Mai ales că e ultima ta noapte și vei fi plecat un an întreg."

- "Stai liniștită, nu e vina ta. Un an e mult timp, și nu mă aștept să stai după mine..."

- "Nu, Ioane. Să nu mai spui asta niciodată. Nu ai avut de ales."

- "Uite cum facem, te las să hotărăști singură. Dacă o să mai vrei să fim împreună, ne întâlnim la barul de la blocul tău peste exact un an și trei zile. Pe 17 octombrie."

- "Bine, atunci așa rămâne!"

Zora închide telefonul și se așează pe scaunul biroului său de secretară. Șeful ei intră în cameră și se așează pe marginea biroului:

- "Așa, deci. Am auzit fără să vreau... Eu, dacă aș avea o fată ca tine, nu te-aș pierde din priviri nici măcar un minut, cu atât mai puțin un an întreg"

Zora roși ușor, flatată.

Unitatea militară de transmisiuni Orșova.

Ion și Nela, prostituata, așteaptă în spitalul unității să li se facă niște teste medicale. Ion se agită de colo-colo, nervos. Nela este amețită, mahmură, Se vede că nu avea niciun chef să fie acolo. Ion încearcă, stângaci, să închege o conversație.

- "Așa, deci... pare o nebunie, nu? Tu din ce unitate ești?"

- "Nu sînt angajată."

- "Aha, sectorul privat..." Pauză. "Și cu ce te ocupi?"

- "Cu de toate". Nela își mută privirea în altă parte, încercând să încheie astfel conversația.

- "Uau... Grozav! Invidiez oamenii care trăiesc așa, fără o ocupație anume. Am avut un vecin care sculpta în lemn și vindea la târg. Din păcate eu nu am prea multă imaginație. De-asta am intrat în armată. He, he!"

Nela își ține capul în mâini. Pare-se că nu a avut o noapte prea liniștită.

- "Și deci tu ești artistă, sau ceva în genul ăsta?" întreabă Ion.

Pauză.

- "Aha"

- "Uau, grozav. Pictezi, sau...?"

- "Da, pictez"

- "Grozav. Și ce pictezi?"

Nela pare că începe să se enerveze. Avea de muncit mai mult decât se aștepta.

- "Nu știu, oameni, fructe, rahaturi de-astea."

- "Uau, cred că e grozav să trăiești muncind așa cum faci tu."

- "Ha..." Nela își dă ochii peste cap. "Nu e chiar așa de grozav cum pare."

Intră un doctor:

- "OK, care vrea să fie primul?"

- "Eu", sare Nela grăbită să termine cât mai repede.

Un infirmier solid intră și pregătește un termometru pentru Ion.

- "Uau..." exclamă Ion, "O artistă profesionistă... Mișto."

- "Da," îi răspunde infirmierul, "e într-adevăr o profesionistă.". Râde șugubăț.

Ion nu se prinde. Râde și el politicos.

Hibernarea

O cameră mică ultrasecretă cu două boxe ermetice așezate pe jos, cu ușile deschise. Ion și Nela stau în picioare, fiecare în boxa lui. Privesc neliniștiți cum sunt legați cu curele, înveliți și pregătiți pentru hibernare. Nela pare în mod special surescitată de ceea ce i se întâmplă.

Un compresor puternic este pornit, gata pentru a fi folosit. Nela strânge instinctiv mâna lui Ion.

-"Rahatul ăsta e sigur, nu?"

Ion își rotește privirea prin cameră, neliniștit.

-"Bineînțeles. Știu ei ce fac. Toate astea au fost verificate... mașini și toate alea... O să fie bine. Au fost testate pe câini... cred... Fii liniștită."

Ion își ia o figură de persoană curajoasă pentru Nela, în timp ce sunt așezați în boxe.

Uruitul compresorului se întetește. La acesta se adaugă diverse pocnete și zgomote. Colonelul Costea și doctorul verifică dacă totul este în ordine, aparatele, etc. Se închid ușile boxelor. Costea apasă un buton și un lichid portocaliu începe să umple spațiul din interiorul boxelor.

Ion vede exteriorul din ce în ce mai estompat. Costea pare să se subțieze încontinuu.

-"Ne vedem peste un an!", le urează acesta.

Ochii lui Ion și Nela clipesc și se închid. Acum sunt înghețați.

Infirmierii și doctorul ies din cameră.

După un timp, iese și Costea. Apasă un buton pe care scrie "Strict Secret" și un zid fals coboară din tavan, ascunzând ușa pe care tocmai ieșise.

Biroul Colonelului Costea. O mulțime de decorații și aprecieri pe pereți și pe birou. Costea lucrează.

Proiectul Hibernării Umane a fost unul din cele mai ambițioase proiecte militare. Dar nu a scăpat de birocrăția guvernamentală obișnuită.

Brusc, mai mulți mascați de la Poliția Militară trântesc ușa biroului lui Costea, îl ridică de pe scaun, și îl imobilizează la pământ.

În ziare, pe prima pagină, apare poza lui Costea, sub titlul: "Ofițer al armatei arestat pentru prostituție!"

După înlăturarea lui Costea, au mai rămas doar patru oameni care știau despre experimentul ultrasecret.

Casa Armatei. O ambulanță oprește în noapte la ușa din spate, și în ea sunt așezate patru trupuri neînsuflețite învelite în cearceafuri,

Toți cei patru ofițeri au murit în mod tragic, într-o epidemie de botulism cu ocazia unui banchet de Ziua Armatei...

Ion și Nela au fost uitați...

Unitatea militară Orșova pare abandonată și închisă. Are obloanele trase și bătute în cuie, și ușile cu lacăt pe ele.

Un muncitor intră în curtea unității, și înfinge o pancartă în pământ: "Amplasarea viitoarei zone rezidențiale Dierna".

La scurt timp își fac apariția buldozerele, care pun la pământ toate clădirile fostei unități militare.

Involuția

Zora e tristă. Calendarul din fața biroului său arată 14 martie. Șeful ei e în spatele biroului lui Zora.

"A trecut un an și jumătate. Ar fi trebuit să sune măcar până acum."

O ia ușor de umeri.

"Oh, ești încordată!"

În dormitorul șefului lui Zora, pe un perete întreg, este lipit un poster de la Festivalul de jazz de la Sibiu. În mijlocul dormitorului tronează un pat uriaș. Stau amândoi așezați pe marginea patului. Din boxe se revarsă o muzică discretă de jazz.

Și zilele trec... Și anii trec... Și omenirea devine din ce în ce mai puțin inteligentă, odată cu trecerea anilor...

Acolo unde era odată unitatea militară de transmisiuni din Orșova, se înalță acum zona rezidențială Dierna, cu clădiri urâte, lipsite de orice simț estetic. După mulți ani, aceste clădiri sunt dărâmate și un nou dezvoltator imobiliar construiește aici o altă zonă rezidențială, cu clădiri

mai mari dar și mai urâte. Și după mulți alți ani, alte clădiri, mai mari și mai urâte, iau locul celor vechi.

Oamenii de știință își puseseră mari speranțe în ingineria genetică. Dar rezultatele erau slabe, greșit utilizate, și anulate rapid de scăderea globală a inteligenței și creșterea explozivă a populației.

Un stadion de fotbal. Pe panoul de afișaj este scris mare "Campionatul de fotbal". Trec anii, și pe același panou de afișaj scrie acum "Fotbal extrem". În teren, jucătorii sunt angajați într-o bătaie care pare că nu are nicio legătură cu fotbalul. Odată cu scurgerea anilor, mulțimea de pe stadion devine din ce în ce mai fanatică. Pe panou scrie acum mare: "FOC", iar stadionul este incendiat. Nu mai rămâne nimic din el.

Oamenii involuează, sunt din ce în ce mai proști și mai tâmpiți.

Avalanșa

Suntem în anii 2900. În zare, se vede o imagine magnifică a unor munți alpini.

Epidemiile și războaiele mondiale au venit și au trecut. Întrucât a hibernat câteva sute de ani, Ion avea acum șansa să devină persoana care nici el nici altcineva care îl cunoscuse nu crezuse vreodată că va ajunge: cea mai inteligentă persoană de pe Pământ.

Odată cu răsăritul Soarelui, munții își dezvăluie adevărata identitate: munți de gunoaie, dezgustători și din ce în ce mai urât mirositori pe măsură ce Soarele strălucea mai puternic, abrupt și instabili, rezultatul depozitării seculare a gunoiului fără nicio planificare prealabilă.

Pe coama cea mai înaltă a munților de gunoi, un camion urcă pe un drumeag îngust, bătătorit, de pe unul din versanți. La volanul camionului se află șoferul, cea mai tâmpită figură pe care v-o puteți închipui, o persoană grasă cu fălcile căzute și propriile secreții croindu-și drum pe fața buhăită spre gâtul scurt și negru din cauza mizeriei cumulate în timp. Tunsoarea-i era futuristică, iar pe frunte are tatuat simbolul auriu McDonald's.

Privește pe o revistă porno în timp ce conduce, scoțând alternativ când exclamații excitate datorită imaginilor din revista porno, când grohăituri de teamă de fiecare dată când iese din drum fiind în pericol să se răstoarne cu mașina.

Încearcă să ajungă în vârf. Oprește camionul și împinge un levier, golind gunoiul pe care îl transporta. Muntele de gunoi tremură sub povara noii greutate. Șoferul desface o cutie de bere din care soarbe în timp ce privește în jur. Din depărtare se vede apropiindu-se o furtună uriașă de praf negru.

Tot gunoiul este acum descărcat din camion. Șoferul aruncă cutia goală de bere în vârful grămezii de gunoi, dar furtuna de praf o rostogolește înapoi. Șoferul o aruncă iar. Și iar. Enervat, ia cutia de bere și o împinge în vârful grămezii de gunoi, ceea ce face ca grămada de gunoi să se prăbușească, ceea ce face ca grămada de gunoi de sub cea prăbușită se prăbușește la rândul ei, și așa mai departe până la poalele muntelui de gunoi. A fost cu o cutie de bere mai mult decât putea suporta muntele de gunoi. În scurt timp, se produce o uriașă AVALANȘĂ DE GUNOI !!!

Valurile imense de gunoi îngroapă orașul de la poalele muntelui. În mijlocul acestei avalanșe, ies la suprafață boxele lui Ion și Nela, plutind pe una din crestele valurilor de gunoi. La un moment dat, cele două boxe o iau în direcții opuse.

Boxa lui Ion se oprește pe o stradă murdară sub un panou gigantic cu o reclamă a unui bărbat bine făcut, supărat și necivilizat, cu o țigară în gură, și sub care scrie: "Dacă nu fumezi țigări Marlboro... Du-te dracului!"

De jur împrejur, toate clădirile, panourile, chiar și hainele trecătorilor, sunt înșesate cu reclame. Zona pare o ruină. Peste tot, ecrane TV gigant făcând reclamă la vânzarea de mașini.

Pe străzi, oameni supraponderali, cu priviri tâmpe, se plimbă parcă fără niciun scop anume. Toți au câte un tatuaj pe mâna stângă. Niciunul nu pare să bage în seamă avalanșa de gunoi, și nici boxa lui Ion.

Namila

Purtată de avalanșa de gunoaie, boxa sparge fereastra unei case pe jumătate în ruină, aterizând pe podeaua unei camere mici unde abia încăpeau un balansoar și un ecran TV gigant. Înfipt adânc în balansoar, se legăna o namilă de om cu o figură nătângă, amețită. Privea la televizor cu gura căscată, fără să fi observat boxa care tocmai aterizase pe fereastră. Afară, furtuna de praf și avalanșa continuau, dar nimic nu părea să tulbure concentrarea tâmpă a namilei.

La televizor, un prezentator care se dorea amical, anunță ritos: "În continuare, pe Kanal S, un nou episod din "Ochii din Umbră". Ha, ha,... hă..." Pe ecranul televizorului apare, într-un balcon la etaj, o figură de om slab, firav, privind îngrijorat în jos. Pe la spatele lui se furișează un alt personaj, un uriaș îmbrăcat sărăcăcios, care îl lovește între picioare aruncându-l peste balcon. Namila din balansoar râde cu poftă.

Între timp, din boxa spartă, căzută pe podeaua camerei, încep să curgă fluidele colorate. Se aprind câteva LED-uri, și un mesaj din boxă anunță impersonal: "DEZGHETARE!".

La televizor, emisiunea continuă. Apare nevasta uriașului și detectivii, care îl ajută să se ridice pe cel care fusese aruncat peste balcon. Femeia își smulge părul din cap plângând și recunoscându-și vina. Uriașul coboară în stradă și se repede din nou la amantul nevestei. Detectivii strigă la uriaș să se oprească, în timp ce îl împing de la spate către amărâțul ajuns între timp victimă. Namila din balansoar râde cât îl țin puterile, ridicând mâinile în aer și scoțând sunete răgușite prelungi.

Ușa boxei se deschide. Ion e slab mort. Deschide ochii, privind în jur uimit. Se crede încă în spitalul militar. Vede namila și este derutat. Îl doare capul.

-"Aoleu!"

Namila rămâne cu ochii lipiți de televizor, dar reacționează automat la vocea lui Ion:

-"Ha?"

Ion își plimbă privirea de jur împrejur, mormăind fără vlagă:

-"Ce drac... Unde?... Țsta e..."

Namila se întoarce scurt către el:

-"Taci dracu' din gură!" Revine cu privirea la televizor, continuând să se distreze pe seama celor din emisiune.

Ion privește derutat la namilă. Încearcă de câteva ori să se ridice, căzând de fiecare dată la loc în boxă.

Renunță, rotindu-și din nou privirea prin cameră.

-"Hmmm... Unde e Colonelul Costea? Aici e... Suntem la bază?"

Iritată, namila devine agresivă:

-"Îți dau eu o bază ăăă... în cur, dacă nu taci!"

Ion, amețit și cu ochii întredeschiși, bate în retragere:

_ "Scuze, sunt doar... unde sunt?"

Namila:

-"TACI DRACULUI O DATĂ!"

Se ridică în picioare, cu care ocazie se poate constata că balansoarul respectiv îi ținea loc și de toaletă. Își ridică pantalonii, se încheie la nasturi, îl ridică pe Ion din boxă și îl aruncă afară pe fereastră.

-"Așa!"

Spitalul

Ion se ridică cu greu de la pământ. Privește de-a lungul străzii, și tresare la vederea unui restaurant. Un cuplu de tineri obezi, cu tricouri scurte care făceau ca aceștia să pară mai degrabă dezbrăcați, se îndreptau spre restaurant.

-"Scuzați-mă (arată cu mâna spre restaurant), ce scrie acolo, deasupra?"

-"Să citim?! Da' ce, ți se pare că arătăm a elevi?" Răspunde amenințător tânărul.

Ion se dă înapoi și se împiedică, aproape căzând peste o mașină futuristică dărâmată trasă de o pereche de câini. Mașina scotea încontinuu un scârțâit asemănător cu cel al unei uși când este deschisă. Ion cască ochii de uimire. Pleacă mai departe, ținându-și capul în mâini. "Probabil că am halucinații", gândește acesta. Străbate strada în lung și în lat căutând cu disperare ajutor, dar limba română se deteriorase în așa hal încât cu greu se mai putea face înțeles. Devenise un amestec ciudat de română, engleză, țigănească, prescurtări folosite în discuțiile online și jargonul șmecherașilor de cartier. Înțelegea ce se vorbea, dar expresiile folosite de el sunau pompos și arhaic pentru acei oameni din stradă, care râd de el și fac glume pe seama lui. Unul din indivizi îl lovește în piept și îi face semne obscene cu degetele. Ion o ia la fugă.

La un moment dat se oprește brusc. "Slavă Domnului!". La intrarea într-o clădire, scria mare, dar cu litere mâncate: "Spitlu Judțan", iar deasupra atârna o pancartă mare pe care scria "Chirurgie cu PERSONALITATE!", cu o poză a unui om mărunțel în costum, cu un bisturiu în mână, și o privire amenințătoare gen "te-am prins!".

Ion se îndreaptă spre intrarea clădirii, cu capul în mâini. Se duce spre sala de așteptare, unde întâlnește oameni tolăniți peste tot, cu tot felul de probleme ciudate. Un bărbat gras rămăsese încurcat în propriul maiou când încercase să se dezbrace de el, iar acum îl strangula. O familie rămăsese cu mâinile blocate într-un borcan de dulceață ca într-o "capcană" de șoareci.

Ion se îndreaptă clătînându-se spre ceea ce părea o casierie de la restaurantele fast food. În spatele acesteia se găsea o femeie cu privirea tâmpă și plictisită, îmbrăcată într-o uniformă cu aspect între asistentele de spital și chelnerițele de la McDonalds.

-"Bună, ăăă, fac parte dintr-un experiment militar și nu mă simt prea bine. Cred că văd tot felul de lucruri..."

Asistenta:

-"Aha..."

Se uită în jos la o mașină care pare a fi o casă de marcat de la McDonalds. Pe aceasta nu se găsește niciun cuvânt sau cifră, doar poze cu persoane în diverse situații dificile: un cot zdrelit, capul unei persoane încruntate cu un cuțit înfipt în cap, o încheietură de mână, un genunchi, etc. Se uită din nou la Ion, și apoi din nou la casa de marcat, concentrându-se intens.

-"Ăăăă..."

În final degetul ei se opri pe o tastă cu poza unei persoane care dădea din umeri, dezorientată. Se aude vocea impersonală a unui calculator:

- "Diagnostic: bărbat!"

Asistenta:

- "Ha, fugi de-aici!"

Ion dă să plece, dar revine:

- "Există vreun loc de băut apă pe aici?"

Asistenta îi arată o direcție cu degetul. Ion ajunge la tonomatul pentru apă de băut și apasă butonul. Bea, și face o figură confuză și răvășită. Constată că în loc de apă băuse un lichid fluorescent, verzui. Acum observă o inscripție pe tonomat, "GRATIS, DE BĂUT". Ion oprește un doctor care tocmai trecea pe acolo:

- "Scuzați-mă, pot găsi pe undeva apă obișnuită de băut?"

Doctorul, nedumerit:

- "Apă? Vrei să spui ca cea din toaletă? Pentru ce?"

- "Ca să... beau?"

Doctorul se holbează la el pentru o clipă, începând să râdă ca un idiot, și pleacă râzând în continuare.

Ion ajunge într-o cameră cu aparatură care părea un amestec de echipament de auto-diagnosticare și spălare automată a mașinilor, mândrit de un tehnician. Un om cu o figură tristă tocmai își ridică pantalonii, în timp ce tehnicianul apăsa pe un buton al aparaturii. Se aude o voce metalizată din interiorul aparaturii:

- "Ai hepatită!"

Omul este șocat. Izbucnește în lacrimi. Se aude din nou vocea metalizată:

- "Hei, ia-o ușor! Boala ta e importantă pentru noi!"

Tehnicianul:

- "Următorul!"

Ion face un pas în față. Tehnicianul ia trei sonde conectate la mașina de diagnosticare.

- "OK. Asta trebuie să o bagi în gură". O ia pe a doua. "Pe asta o bagi în ureche" Vine la rând cea de a treia. "Iar pe asta în fund."

Ion ezită. Vede pe ceilalți pacienți care se zgâiau la el. Unul din ei strigă iritat: "Grăbește-te, TÂMPITULE!"

Ion, cu o figură nefericită, își bagă și ultima sondă în fund.

Tehnicianul:

- "Drace, stai puțin". Scoate cele trei sonde mânuind stângaci cablurile acestora. "OK, asta merge în... Nu, stai puțin..."

Ion urmărește cu privirea sonda pe care o băgase în fund, ca la alba-neagra, dar degeaba. Tehnicianul se oprește din amestecatul sondelor:

- "OK. Pe asta o bagi în gură."

Ion se uită cu groază la sonda pe care tehnicianul o apropie de gura sa. Ezită. Individul care aștepta la rând strigă:

- "HAIDE O DATĂ!"

După ce termină controlul, Ion se duce să aștepte rezultatul în sala de așteptare. Dă acolo peste o revistă, "Severineanul". O ia în mână și citește data de pe copertă: 11 iunie 2971. Ion șoptește complet zăpăcit: "Trebuie să fie o greșeală de tipar."

Ion răsfoiește revista. Se oprește asupra unui articol: "Economia a căzut de tot, rahat!/ Inflația mai mare ca mă-ta". Un alt articol: "Furtunile de nisip ne suflă-n cur". Pe o altă pagină, o poză cu un om sărac, sub care se găseau vorbele acestuia: "Mi-e foame!"

Doctorul intră, o figură de netot cu mai multe diagrame în mână și câteva hârtii listate pe calculator. Se adresează lui Ion:

- "Hei, cum merge treaba, bătrâne?"

- "Nu prea bine", răspunde Ion. "Am tot felul de halucinații aiurite. Cred că sunt drogat. Armata mi-a pus ceva în mâncare. E vorba de ceva strict secret, dacă ai putea să mă faci bine, să mă întorc mai repede la bază..."

Doctorul râde cu poftă:

- "Ha, ha. Să mă pupi în cur." Se uită la diagrama lui Ion. "Oricum, nu vreau să mă pronunț. Agent secret sau nu, dar mă uit la diagrama ta, și se pare că ești terminat, vorbești ca o mumie, și pari să fii cam retardat. În locul tău, bătrâne, m-aș odihni cât mai mult timp posibil."

- "Ce?" se enervează Ion. "Vreau să mai fiu consultat și de un alt doctor."

Doctorul ia din nou în mână diagrama lui Ion:

- "OmniSev nu minte, omule. Dar ascultă la mine - e plină lumea de retardați care trăiesc foarte bine. Prima mea soție era și ea retardată, și este pilot."

- "Bine, atunci mă voi duce la alt spital"

- "Deci, asta te costă șase miliarde de lei." Doctorul îi înmânează lui Ion o factură. "Semnează te rog aici, cât timp te scanez."

"Ce, șase miliarde?! Cum adică?"

În timp ce Ion citește factura, doctorul îl apucă de încheietura mâinii. Ion observă data facturii: 11 iunie 2971.

- "Ciudat. Este exact aceeași greșeală de tipar ca cea de pe coperta revistei ăleia... Ce dracu e asta..."

Ion rămâne cu privirea pierdută și ochii în gol. Data de pe coperta revistei, data facturii, data de pe calendarul doctorului... Deodată toate capătă un sens.

- "Dumnezeule!!!"

În timp ce Ion începe să se dumirească, doctorul observă că acesta nu avea niciun tatuaj pe braț:

- "Unde ți-e tatuajul??" Doctorul începe să țipe ca o maimuță, cu mâinile fluturând deasupra capului. "Nu poți fi scanat!!"

- "Ha?"

Doctorul apasă un buton de pe biroul său. Se declanșează sunetul pătrunzător al unei alarme. Ion îl roagă:

- "Așteaptă un minut! Nu înțelegi!"

- "NU POȚI FI SCANAT!!!" urlă doctorul surexcitat.

- "Trebuie să vorbesc cu cineva din armată!" Ion realizează apoi unde se află. "Așteaptă un minut. Sunt toți morți." Speriat: "Toți pe care-i cunoșteam sunt morți! Dumnezeule! Și Zora! Mă despart o mie de ani de ea!"

Se pornesc mai multe alarme în spital. Mai multe persoane încep să țipe: "O persoană care nu poate fi scanată!" Ion o ia la fugă și iese din clădire.

Poliția

Ion hoinărește pe stradă, încă surexcitat. Se oprește în fața unui magazin de electronice, și privește pe fereastră la niște televizoare cu aspect futuristic, fiecare cu câte un logo în colț: "Kanal S", cu doi indivizi bătându-se, "Apasă TV" cu doi bărbați sărutându-se, "Talaf TV" cu un cântăreț cu un lanț greu, auriu, la gât...

Ion se uită perplex la toate acestea. Pleacă mai departe și ajunge în fața unui cinematograful. Vede reclama unui film din al cărui nume îi sare în ochi cuvântul "CUR" scris cu litere uriașe, iar sub el cu un scris mai mic: "CEL MAI BUN FILM AMERICAN". Pe un ecran uriaș este afișat fundul uriaș al unui bărbat, cu zoom pe tot ecranul care se pârâie din zece în zece secunde. O mulțime de oameni cu un aer primitiv, înspăimântător, râd ca niște babuini mâncând floricelele de porumb unsuroase pe care le bagă în mod mecanic în gură.

Ion pleacă speriat de acolo, și ajunge pe treptele unei catedrale. Deschide ușa mare a clădirii. Într-un ring la altar, un individ mușchiulos îmbrăcat cu un echipament ca cel de la luptele greco-romane pe care scria IISUS îl lovește violent pe un altul echipat la fel și care avea inscripționat cuvântul DIAVOL pe el. Asistența ajunge în delir când antrenorul Diavolului ia un scaun pliant cu care începe să-l lovească pe victoriosul Iisus. Ion dă înapoi, înspăimântat.

Între timp se înnoptează. Ion observă un fast food peste drum. Se îndreaptă într-acolo. O femeie cu patru copii înfometați se oprește în fața unui tonomat hidos cu aspect futuristic. Pe arcadele de la intrarea în restaurant, stă scris cu litere mari: "Administrat de OmniSev!". Femeia apasă pe un buton și își expune tatuajul la vedere în fața tonomatului. Se aude vocea impersonală, fals-entuziasmată, a tonomatului:

"Ai un hamburger. Poftă mare!"

Femeia, furioasă:

"Nu mi-ai dat niciun hamburger! Doar un ambalaj gol!"

Tonomatul:

"Doriți un... alt... hamburger?"

Femeia:

"NU MI-AI DAT NIMIC!!!"

Tonomatul:

"Contul dvs. a fost taxat." Se aude sunetul unei case de marcat. "Nu mai aveți bani! Vă rugăm să reveniți când vă veți putea permite din nou să faceți cumpărături!"

Femeia lovește furioasă cu pumnii în tonomat. Se aude vocea din tonomat:

- "Hei! Calmează-te!" Femeia lovește din nou. "Hei! Calmează-te!"

Femeia:

- "Copiii mei mor de foame! Iar tu mi-ai furat ultimii bani!"

Tonomatul:

- "Copiii tăi mor de foame. OmniSev consideră că niciun copil nu trebuie să moară de foame! Ești o mamă rea! Am făcut o reclamație la Serviciul pentru Protecția Copilului!"

Se aude o sirenă în depărtare. Femeia și cei patru copii o iau la fugă.

Tonomatul:

- "Copii dvs. vor fi plasați în custodia McDonalds!"

Ion privește îngrijorat după fugari. Brusc, mai mulți polițiști cu aspect de idioți înconjoară tonomatul. Unul din polițiști îl vede pe Ion.

- "Hei, asta-i mama cea rea?"

- "Nu," răspunde un alt polițist, "acesta nu poate fi scanat!"

- "S-ar putea să fie unul din cei de la spital! Perfect!"

Polițiștii îl ridică pe Ion și îl lovesc. Este împins într-o mașină a poliției. Ion se luptă cu polițiștii care îl lovesc în continuare. Trecătorii râd stupid privind această scenă.

- "Pot să vă explic! Am făcut parte dintr-un experiment al armatei! Nu e vina mea!"

Un băiețel drăguț îl arată pe Ion mamei sale:

- "Mami, omul ăsta vorbește ca o mumie!"

- "Aha, Așa e.", aprobă mama.

Ion este azvârlit pe bancheta din spate a mașinii de poliție. Mașina are un aspect futuristic, dar interiorul e crăpat și murdar. Pe geamul mașinii, Ion observă cu interes ceva pe stradă: **BOXA GOALĂ A LUI NELA.**

- "Hei, asta-i cealaltă boxă! Nela? Trăiește? Trebuie să o găsec!"

Unul din polițiști se lasă pe spate și îi dă câteva "castane" în cap lui Ion. Ion urlă de durere. Polițistul ridică geamul despărțitor. Se aude vocea de acum familiară, mecanică:

- "Bine ați venit în custodia poliției! Aveți dreptul să... EROARE ÎN DOISPREZECE!" Se aude un sunet scurt. "Îmi cer scuze, operațiunea dvs. a cauzat o eroare fatală. Doriți să raportați această eroare?... Doriți să raportați această eroare?... Doriți să..."

Ion, frecându-se la ochi de durere:

- "Nu!"

Vocea:

- "Operațiunea dvs. a cauzat o eroare fatală. Doriți să raportați..."

Ion:

- "Bine! Da!"

Vocea:

- "Mulțumesc..." Se aude un sunet prelung. "Îmi cer scuze, operațiunea dvs. a cauzat o eroare fatală în transmisia de date. Doriți să raportați această eroare?"

Ion, nervos la c ulme:

- "Taci dracului din gură!"

Vocea:

- "Hei! Calmează-te! Doriți să raportați această eroare?..."

Mesajul se repetă iar, și iar... Ion este azvârlit în spate la punerea în mișcare a mașinii.

Telefonul

Nela hoinărește pe străzi, dezorientată și încă adormită pe jumătate. Ajunge față în față cu un tip excitat care nu face nicio încercare să își ascundă privirea hulpavă, bolborosind chemări ininteligibile și măsurând-o cu poftă de sus în jos.

Bărbatul:

- "Oaaaa... ăăă... mmmm fato... aș putea să te scap de sărăcie..."

Nela nu îl bagă în seamă, continuând să se plimbe. Individul o urmează cu îndărătnicie. Nela privește de jur împrejur la lumea ciudată din jurul ei, încercând să înțeleagă ce se întâmplă:

"Ce mama...? Doamne, cum s-au schimbat lucrurile într-un an... Unde sunt toți soldații ăia?"

Individul:

-"Mmmm, iubito, am o mână în pantaloni."

Nela îl ignoră în continuare. Observă o cabină telefonică cu aspect futuristic și se duce spre ea. Privește nedumerită la aparat. Pare telefon, dar nu are tastatură. Încearcă să ridice receptorul. Se aude o voce mecanică:

-"Bine ați venit în rețeaua Romtelecom-RDS-RCS-Orange-Vodafone-Cosmote a guvernului României! Administrată de OmniSev! Vă rugăm să spuneți numele persoanei apelate!"

Nela, nesigură:

-"Ăăăă... Iepurele?"

Se aude un clinchet, apoi vocea mecanică:

-"Sunt 9.721 abonați cu numele Iepurele." Nela privește confuză la telefon. "Vă rog să depuneți 2.000 lei pentru a face legătura!"

Nela:

-"Două mii de lei?! De unde să iau eu atâția bani...?"

Individul libidinos scoate din buzunar un teanc de bancnote, excitat. Nela se ia cu mâinile de cap, știind ce trebuie să facă. "Rahaturile astea nu s-au schimbat prea mult", își spune ea în gând. Ia banii de la individ:

-"În regulă, amice. Poți să aștepti o secundă până ce dau un telefon?"

-"Ohhh, sigur iubito, aștept cu plăcere."

Nela observă figura de idiot a libidinosului, și îi vine o idee:

-"Zău?... îmi plac bărbații care pot aștepta."

Libidinosul:

-"Iubito, pot aștepta și mai mult."

-"Ai putea aștepta o zi?"

- "Iubito, pot aștepta și două zile."

Nela prinde curaj:

- "OK... Vezi că eu taxează pe oră."

- "Ohh, da, o să te bucuri că m-ai așteptat, iubito..."

Libidinosul extrage bucuros câteva bancnote din teancul scos din buzunar, pe care i le dă lui Nela.

Judecata

Judecătoria e un loc murdar care seamănă mai degrabă cu o sală de clasă. Gunoiul este răspândit peste tot, iar graffiti umple toți pereții. Un steag flutură pe podea, în vârful unui morman de gunoi. Un grup de scandalagii așteaptă să înceapă procesul. Mulțimea începe să râdă sarcastic când Ion își face apariția târât într-o cușcă. Un aprod umflat, îmbrăcat în niște veșminte prea strimte pentru el, se plimbă de colo-colo cu un microfon. Asmute gloata ca un animator de la luptele de wrestling:

- "Sunteți pregătiți pentru JUSTIIIITIE?!!!"

Mulțimea intră în delir.

- "Avem un retardat care vorbește ca o mumie, care crede că el poate să nu-și plătească facturile de la spital! Vreți să îi plătiți voi facturile de la spital!?"

Mulțimea:

- "NUUUU!"

Ion este lovit cu roșii aruncate din mulțime. Aprodul:

- "Nu vă aud!!!"

Mulțimea:

- "NUUUUUU!!!"

Intră judecătorul. Este surprins și supărat de vacarmul din sală. Lovește cu ciocanul până când toată lumea tace. În timp ce vorbește, unele cuvinte le rostește ridicând foarte mult vocea. Pare tipul de persoană cu o încredere stupidă în propria judecată, care nu a întâlnit încă pe altcineva mai deștept decât el însuși care să îl poată contrazice. Se adresează sălii într-o limbă stâlcită, rotindu-și ochii:

- "Încât spuneți toți că nu aveți bani, v-am obținut conform regulii un avocat din oficiu."

Intră avocatul lui Ion. Nimeni altcineva decât namila care-l aruncase pe fereastră. Ion rostește cu uimire:

- "Tu ești avocatul meu??"

Namila deschide o geantă unsuroasă din care scoate un teanc de notițe mototolite și pătate. Se uită peste ele.

- "Așa deci, ăăă... Se spune aici că ai furat un spital. De ce ai făcut asta?"

Ion:

- "Sunt nevinovat!"

Namila se ia cu mâinile de cap:

- "Nu asta spune celălalt avocat..."

Ion, exasperat:

- "Care celălalt... Ascultă! Trebuie să mă ajuți să pot vorbi! Pot explica totul! Putem să îi aducem la tine acasă să le arătăm boxa în care mă găseam!"

Judecătorul lovește cu ciocanul pentru a face liniște:

- "Taceți cu toți din gură! Încerc să mă concentrez pe acest caz!" Toată lumea tace. "OK, gata. Vom utiliza procesul de deliberare, examinând diferitele aptitudini ale acestui individ, și vom vedea ce verdict vom da în acest caz. Deocamdată, de ce credeți că a făcut el ce a făcut?"

Procurorul se ridică în picioare. Poartă un tricou pe care scrie "Avocații O Fac în fața unui judecător". Are un accent de surfer beat:

- "OK, una la mână, înălțimea voastră? Este suficient să vă uitați la el." Mulțimea întoarce capul spre Ion și începe să râdă. "Și B, ne bazăm pe toate aceste evidențe, despre cum, ca de exemplu acest individ, nu a plătit spitalul, OK? Șase miliarde de lei? Și am auzit că nici nu are tatuaj. Și eu le am pe toate... Glumiți, probabil. Verifică-l, omule. Judecătorul trebuie să decidă, Vinovat! Pace!"

Procurorul se așează, mândru de discursul său, în timp ce mulțimea aplaudă. Ion încearcă să se apere:

- "Vă rog! Lăsați-mă să vă explic ce s-a întâmplat!"

Avocatul său se ridică indignat lovind cu pumnul în masă:

- "Obiecție!"

Mulțimea din sală se liniștește, Privesc cu toții la avocat. Ion este plăcut surprins. Judecătorul întreabă:

- "Pentru ce obiectivezi tu?"

Avocatul pare nesigur pentru o clipă. Ion îi șoptește avocatului:

- "Dumnezeule, ajută-mă doar să ajung la tribună!"

Avocatul:

- "OK. Aha. OK, Înălțimea Voastră... Obiectez că acest individ mi-a spart și apartamentul meu!"

Ion:

- "Ce??"

Avocatul:

- "Da, Înălțimea Voastră! Și obiectez pentru faptul că nu are niciun ban să mă plătească după ce va consuma toți banii pentru ce a furat din spital."

Ion:

- "Nu spune că am furat! Doar ești avocat!"

Mulțimea începe să îl huiduie pe Ion. Avocatul:

- "Și obiectez că m-a întrerupt în timp ce priveam 'Ochii soacrei!'"

Acuzația aceasta a fost cireșa de pe tort pentru mulțime, care a început să arunce cu resturi de mâncare în Ion. Acesta se ridică:

- "OK, ăăă, înălțimea Voastră, cred că e vorba de o eroare judiciară la mijloc, sau ceva asemănător!"

Avocatul:

- "Îți voi da eu o eroare judiciară în fund dacă nu taci din gură!"

Toată lumea, inclusiv judecătorul, se prăpădesc de râs. Sala de judecată răsună de râsetele stupide ale mulțimii. Ion încearcă să acopere vacarmul:

- "Vă rog, ascultați!"

Procurorul îl imită pe Ion cu o voce impersonală:

-"Vă rog, ascultați!"

Mulțimea din sală se ține de burtă de râs. Avocatul face o plecăciune de apreciere către procuror. Ion strigă din răspuseri:

-"Nu am furat nimic! Fac parte dintr-un experiment militar, de acum câteva sute de ani. Ceva nu a mers cum trebuie. Mai era și o fată."

Mulțimea strigă la Ion să ia loc. Judecătorul își notează ceva într-o tabletă computerizată OmniSev și privește încruntat la rezultatul obținut. Bate apoi cu ciocanul până se face liniște:

-"În regulă, calmați-vă cu toții. Ideea e că indivizualul efeminat aduce multe puncte, în privința, ăă, alegaținismului a, ăă, ceea ce transgresează în acel moment specific. Astfel încât eu cred..." Ion se agață cu speranță de fiecare cuvânt al judecătorului. "Hmmm..." Suspans prelungit. Judecătorul gândește, mulțimea așteaptă. Viitorul lui Ion este cântărit cu grijă. "Hmmm..." Judecătorul se ridică în picioare. Se concentrează, gândind intens. Se oprește, cu spatele la sală. "Verdictul meu...?" Trage în sus de pantaloni. "VINO VAT!" scrie pe fundul pantalonilor săi.

Mulțimea explodează. Ion se apucă disperat cu mâinile de cap. Aprodul:

-"Va merge la... (cu mulțimea la unison) Îiiiiiiiiiiiiisoareeeee!!!"

Ion se uită cu disperare la mulțimea în delir. Polițiștii îl iau brutal pe Ion târându-l în afara sălii.

Identitatea

Ion se găsește în clădirea Evidenței Persoanelor, escortat de poliție. Alte persoane stau la diverse cozi pentru pașapoarte, permise de conducere, etc.

-"Ce căutăm aici?", întreabă Ion.

-"Îți facem tatuaj", îi răspunde unul din polițiști.

Ion este condus legat cu o zgardă în ceea ce pare un uriaș ATM cu un calculator montat pe el, pe care scrie "OmniSev CNP". Se aude o voce din calculator:

-"Bine ați venit în programul de procesare a identității al României! Vă rugăm să introduceți brațul în recipientul pentru braț!"

Ion își introduce brațul într-un orificiu din mașină, până la cot. Mașina prinde și strânge mâna lui Ion ca un aparat de presiune arterială.

- "Mulțumesc! Vă rog să vă spuneți numele așa cum apare el pe cartea dvs. de identitate, documentul numărul 2... 4... G... 3.

Ion pare complet derutat.

- "Nu sunt sigur dacă am o carte de identitate. Dar numele meu este..."

- "Ați introdus numele... NU SUNT SIGUR. Este corect, NU SUNT SIGUR?"

- "Ce? Nu! Nu este corect!"

- "Mulțumesc! "Nu" este corect! "Este "Sunt Sigur" corect?"

- "Ce?? Nu! Nu, nu este! Șterge! Anulează! Ai trecut numele greșit! Numele meu este Boeru Ion! Nu "Nu Sunt Sigur"!"

- "Ați confirmat deja că numele dvs. este "Nu"! Vă rog să confirmați prenumele, "Sunt Sigur".

- "Nu! Prenumele meu nu este "Sunt Sigur"! Vreau să spun... nu, stai!"

- "Mulțumesc, Nu Sunt Sigur! Confirmarea dvs. este completă! Așteptați vă rog un minut până tatuez noua dvs. identitate pe brațul dvs.!"

Panicat, Ion încearcă să își scoată brațul din mașină. Nu reușește.

- "Nu! Stai! Dă-mi brațul înapoi!"

- "Hei, calmează-te!"

Mașina începe să tatueze brațul lui Ion. Este foarte dureros. Se aude un bâzâit profund. Ion încă mai încearcă să își scoată mâna, fără să reușească. Lovește mânios cu pumnul brațului liber în mașină.

- "Mulțumesc, NU SUNT SIGUR. Fișa dvs. de identificare este acum completă."

Închisoarea

O altă clădire guvernamentală.

Un polițist:

- "Dumnezeule... Trebe să-ți testăm IQ-ul și aptitudinile, acum. "

Ion:

- "Pentru ce? "

- "E bun să-ți vedem aptitudinile, c-așa știm ce îți dăm de muncă la închisoare. "

* * *

Cozi întregi de oameni la stațiile de testare, cu câte o pereche de căști pe cap. Testele sunt extrem de simple, chiar idioate: introducerea unor cepuri în găuri de dimensiuni adecvate, potrivirea unor blocuri colorate, atingerea nasului cu un deget, etc.

Ion se așează la una din stațiile de testare, cu o pereche de căști pe cap. Lângă el, un tânăr enervat încearcă să introducă un cep rotund într-o gaură pătrată. În căștile lui Ion se aude o voce metalică:

- "Dacă ai o găleată de două kile, și o altă găleată de cinci kile, câte găleți ai? "

Ion e nedumerit, e prea ușor. Răspunde la microfon:

- "Două? "

* * *

Ion se găsește într-un autobuz tixit cu criminali cu figuri înspăimântătoare. Ajunși în curtea închisorii, deținuții sunt dați jos din autobuz. Ion este aruncat într-o cameră unde noii deținuți sunt pregătiți pentru închisoare: li se iau hainele în schimbul noilor uniforme, și sunt trimiși pe mai multe nivele - Securitate maximă, Securitate minimă, sau Deținuți temporar.

În curtea închisorii, un uriaș este așezat pe pământ, dezbrăcat. Burta sa grasă, uriașă, se revarsă pe pământ. Stă cu fundul pe un deținut slăbănog, care dă din picioare încercând să scape din acel coșmar.

Ion privește dezaprobator la această scenă. Uriașul observă privirea sa:

- "Tu ești următorul! "

Ion face un pas înapoi, panicat. Este cât pe ce să fie prins la podea sub uriașa masă de grăsime. Disperat și speriat, îi vine o idee, adresându-se, cu speranță, gardianului:

- "Ăăăă, deocamdată... ies din închisoare azi? "

Pauză. Gardianul se uită fix la Ion, încercând să înțeleagă... apoi îl pocnește în cap cu palma pe Ion:

- "Ai greșit nivelul, tâmpitul! "

Ion:

- "Aha, ăă... Sunt un mare tâmpit, scuze. "

Gardianul îl înhață pe Ion, îl trage printr-o poartă securizată, și îl împinge spre nivelul Deținuților temporari.

Un alt gardian scanează tatuajul lui Ion și verifică rezultatul în calculator:

- "Ăă... ăă, aha. nu văd să fii aici, așa că, ăă, rămâi în închisoare. "

Ion:

- "Poți verifica din nou? Pentru că e ca și cum aș fi fost în închisoare. Individul ăla s-a așezat pe fața mea și toate alea... "

Gardianul privește în sus enervat, apoi se uită din nou în calculator, nedumerit. Se concentrează intens, căutând numele lui Ion. După o scurtă pauză, Ion se depărtează mergând fără grabă. Toate privirile stau ațintite asupra lui. Alarma pornește să urle. Rămân cu toții privind spre Ion. Gardienii par nedumeriți și speriați.

Ion o ia la fugă cât îl țin puterile. Distanța dintre el și polițiști crește.

Învoiala

Ion se oprește un moment, cu răsuflarea tăiată. Privește în sus și recunoaște un panou familiar - reclama cu Țigările Marlboro. Atunci vede și boxa sa, aruncată prin fereastra spartă a apartamentului Namilei.

Acesta stătea în fața televizorului în balansoarul său, strângând cu putere și mușcând cu poftă dintr-un tub gigant pe care scria MÂNCARE. La televizor, prezentatorul anunța cu emfază: "Sunteți în Rețeaua Masturbării, cea mai bună rețea din ultimii 300 ani!" Namila se strâmbă. Se așază mai comod în balansoar pentru a savura emisiunea TV. Plăcerea îi este întreruptă de o puternică bătaie în ușă.

- "Pleac' de-aici! Dispari!"

Bătăile în ușă continuă. Namila se ridică supărată și deschide ușa. Ion intră și trânteste ușa în urma lui, privind în jur cu teamă.

- "Hei, ieși dracu' afară!"

Ion:

- "Nici vorbă! Tocmai m-ai băgat la închisoare, nevinovat!"

- "Păi da... mi-ai spart casa."

- "Da, da... Puteam să te exclud din baroul avocaților. Așa ai fi ajuns și tu la închisoare pentru că nu ai mai fi avut bani."

Namila pare speriată.

- "Zău?"

Ion:

- "Ok, uite ce e, ești singura persoană pe care o cunosc. O să mă ajuți."

- "Și ce vrei să fac?"

- "Păi, m-am gândit - sunt peste o mie de ani de când cineva a inventat călătoria înapoi în timp. Adică, cred că era foarte aproape. Era ceva cu Einstein, cam așa ceva?"

- "Aa?"

- "Știi tu, un fel de mașină a timpului?"

-- "Ăăăăăă..."

Ion se uită în jur, mutându-și privirea de la fața Namilei la tubul de "Mâncare" și la televizor. Se lasă să alunece în jos pe perete.

- "Cred că nu sunt prea multe șanse."

Namila:

- "Aa, nu, au o mașină a timpului."

- "Zău? Ești sigur? Mă poate duce înapoi în 2012?"

- "Aha, da' e foarte scump și sparge toate barierele temporare. pentru că a fost făcut de niște tipi cu mult timp în urmă."

- "Nu-mi pasă, trebuie să mă duci acolo."

- "Auzi, de acord cu tine, da' tu nu ai fost trimis la închisoare fiindcă nu aveai bani?"

Ion este în încurcătură. Deodată, îi vine o idee:

- "Ok, ce zici de asta? Tu mă duci la mașina timpului, și când oi ajunge eu înapoi acasă, deschid un cont de economii pe numele tău. După o mie de ani, vei avea în cont miliarde!"

Namila se uită inexpresiv la Ion, care continuă:

- "Datorită dobânzilor acumulate. Vei avea în contul ăla miliarde de lei!"

- "Îmi plac banii. Câte miliarde voi avea?"

Ion inventează la repezeală:

- "Ăă, cam zece!"

- "Mașina timpului costă 20 de miliarde."

- "Bine, atunci... 30! 30 miliarde de lei!"

Namila rumegă ideea:

- "Dacă aveam 30 și mașina timpului costă 20... Cât e minus 20 din 30?"

Ion caută un răspuns cât mai profitabil:

- "Este, ăă... Așa, face 80 miliarde lei. ăsta ar fi un grandios minus."

- "Aha. îmi plac banii."

Se aude o bătaie puternică în ușă:

- "Poliția! Deschide ușa! Căutăm un evadat, pe numele "Nu Sunt Sigur!"

Namila se uită la Ion, apoi la ușă nefiind sigur ce să facă.

Fuga

Ion, șoptind: "80 miliarde..."

Încă o bătaie în ușă.

Namila:

- "Este, ăă... în altă parte."

Unul din polițiști, de partea cealaltă a ușii:

- "O mașină de cola din apropiere ne-a semnalizat că tatuajul evadatului ar fi aici."

Namila:

- "Păi, ăă... nu puteți intra."

De afară se aud răcnetele supărate ale polițiștilor, care încep să lovească în ușă pentru a o dărâma. Namila și Ion se uită la fereastra spartă.

-"Să mergem să-mi iau banii", mormăie Namila. Sar amândoi pe fereastră chiar în momentul în care polițiștii năvălesc în încăpere.

Namila și Ion aleargă spre mașina Namilei. Intră în mașină. Ion:

-"Ok, mai e un lucru de făcut. Trebuie să găsim mai întâi fata."

-"Ăă... hmm... E bună?"

-"Hm, mda, nu arată prea rău pentru aici. Doar că..."

-"Te întreb fin'că ea nu făcea parte din înțelegere."

Un polițist sare pe fereastră și aleargă spre mașină.

-"Ok, mai adaug încă zece miliarde, dar pornește odată!", strigă Ion.

Namila pornește mașina care demarează în trombă. Cotește brusc pe o stradă laterală. Din depărtare se aude apropiindu-se sirena poliției. Ion tresare:

-"Aha, boxa ei e chiar aici, pe dreapta, deci ea nu poate fi prea departe... Sper..."

* * *

În același timp, pe o altă stradă, Libidinosul negocia cu Nela:

-"Deci, când ne apucăm de treabă? Ai zis de 10.000 dolari pe oră, și au trecut de atunci cam trei zile, nu?"

-"Oh, da, curând, iubitele. De ce nu vii tu mâine?"

Libidinosul scoate un teanc de 10.000 dolari.

-"Da, sigur că da, iubito, pen'că până la urmă tot îmi vei plăti!"

Libidinosul se urcă în mașină și pleacă. După un timp, apare Ion.

-"Nela! Sunt eu, Ion."

-"Ha? Aha! Ce drac..."

-"Urcă în mașină! Repede!"

- "Ce dracu' se întâmplă aici? Ce-ai pățit?"

- "Îți explic mai târziu, intră repede în mașină", strigă Ion la Nela.

Nela sare în mașină, Namila demarează rapid. Sirenele se aud mai tare. Nela vede mașina poliției care tocmai apare după colț, la un bloc distanță de ei.

- "Ia stai așa... Polițiștii ăștia te urmăresc?"

- "Aha."

- "Și tu mă urci în mașină? Drace, m-am procopsit cu doi tâmpiți!"

- "Încercam doar să te ajut!"

- "Să mă ajuți? Ce-ai făcut de te urmăresc polițiștii ăștia?"

Namila:

- "A spart un spital."

Ion:

- "Nu, nu-i adevărat!"

Namila:

- "Ba da! Și a fugit și din închisoare."

Polițiștii se apropie. Ion:

- "Hei, dă-i benzină!"

- "Ce e aia "benzină?", întreabă Namila nedumerit.

- "Asta înseamnă să conduci mai repede!"

Deodată izbucnește ca din senin o altă furtună uriașă de nisip, care-i ajută pe cei trei să se piardă de poliție. Sirenele se aud din ce în ce mai slab. Nela se freacă gânditoare pe fund.

- "Au trecut o mie de ani?! Iepure o să mă omoare! Înnebunește el când întârzi o zi cu banii, darămite acum!"

- "Ăsta-i prietenul tău?", întreabă Ion.

- "Ah, și un fel de manager, de asemenea."

- "Ei bine, dacă îi datorezi bani, nu trebuie să îți mai pese, Nela, fiindcă e mort de sute de ani."

- "Dar spuneai că există o mașină a timpului!"

- "Da, există o mașină a timpului, dar atunci nu exista."

- "Nu-l știi pe Iepure! Nu-i pasă unde e mașina timpului - acum, atunci, săptămâna trecută - găsește el o modalitate să pună mâna pe mine."

- "Nu cred că înțelegi."

Nela pune un teanc de bancnote pe mâna sa:

- "I-am promis că voi fi plecată doar un an. Trebuie să-i dau banii ăștia când voi reveni la el."

Clubul

Ion ia banii și se uită la ei. Bancnota de 10.000 dolari arată ca o copertă împopoțonată a unui CD de manele. În centru este un fost președinte cu părul lung, cu brațele sprijinite pe umerii a două fete în bikini, și un lanț de aur la gât de care atârnă semnul gigant al dolarului. Pe marginea bancnotei sunt înscrise diverse sloganuri: "Zece mii de mardei", "Bun de plată", ș.a.

- "Nu sunt sigur că banii ăștia or să fie buni când vom reveni în 2013."

Nela râde cu superioritate, luând banii înapoi.

- "Spune-i asta Iepurelui... Drace! O mie de ani? Ce s-a întâmplat?"

- "Nu știu... Poate au uitat pur și simplu de noi..." Ion își strânge capul în mâini, disperat.
"Probabil că toți au uitat de noi..."

Namila îi compătimentește:

- "Asta-i rău, omule. Sînt cu totu' de partea voastră."

Ion scoate mâna pe geamul mașinii. Când trec pe lângă un bancomat, este scanat tatuajul de pe mâna acestuia. Calculatorul de bord al mașinii Namilei se aprinde:

- "Dinu Petrescu! Adăpostești un fugar pe nume Nu Sunt Sigur!" Poza lui Ion apare pe monitor.
"Trage te rog pe dreapta și așteaptă să vină poliția pentru a-l aresta! Mulțumesc pentru cooperare!"

Mașina începe să încetinească. Namila:

- "Mi-a oprit bateria!"

Împreună cu Ion și Nela abandonează mașina blocată și încep toți trei să alerge pe stradă spre primul local care le iese în cale, un bizar club de noapte.

-"Veniți! Ne putem ascunde aici!"

Se așează toți trei la coada celor care intrau în club. Înăuntru, o atmosferă hip de tineri care se distrau gălăgios. La intrare, un robot ("Fabricat de OmniSev") scanează tatuajul fiecărei persoane care intră în club. E rândul unui tânăr să fie scanat. Se aude vocea hârșăită metalică a robotului:

-"Ești prea SĂRAC și URÂT ca să intri!"

Tânărul iese în stradă cu pași târșiți. E rândul unei fete, Robotul:

-"Ești prea... cu SÂNII PREA MICI ca să intri!"

Fata pare șocată și jignită. Robotul:

-"Hei, calmează-te!"

Urmează Ion, Nela și Namila. Ion își suflecă mâneca, apoi își dă seama ce era să facă și își trage repede mâna înapoi:

-"Drace, ce mă fac?"

Robotul:

-"Ești prea... CĂUTAT DE POLIȚIE! Așteaptă te rog aici pentru a fi arestat!"

O iau la fugă toți trei. Robotul își continuă imperturbabil controlul la următorul tânăr:

-"Ești prea... TUCIURIU ca să intri!"

În stradă se aude un zgomot asurzitor. Polițiștii descoperiseră mașina Namilei și trăgeau asupra ei cu armele din dotare. Uriași cu figuri tâmpe și foarte bine înarmați, începură să tragă la întâmplare. Violența aceasta ilogică excită trecătorii, unii aclamându-i pe polițiști, în timp ce alții pornesc scurte lupte de stradă.

Ion, Nela și Namila aleargă din răspuțeri, îndepărtându-se de poliție.

Hipermarketul

Răsare Soarele. Ion, Nela și Namila apar de după un colț al unui bloc neterminat, buimaci. Nela:

-"Mai e mult?"

Namila:

- "Mai sunt vreo câțiva kilometri, cred"

Nela se înconvoaie. Ion se sprijină de un stâlp, privind cu coada ochiului spre Soarele de dimineață:

- "Oh, Doamne. Sunt încă buimac, după 1.000 de ani de somn. Cred că aș putea intra în cartea recordurilor."

Namila:

- "Ei bine, nu cred ca avem timp pentru o muncă manuală chiar acum." Ion și Nela se uită unul la altul confuzi. "Oricum, hipermarketul e acolo, o să le ia ceva timp până să ne găsească la mașina timpului."

Namila arată cu mâna la un gigantic hipermarket înconjurat de mii de barăci ale oamenilor fără adăpost. Ion și Namila reiau fuga spre hipermarket. Ajung toți trei la ușa de intrare, dar văd vreo 20 de polițiști de partea cealaltă. Încearcă rapid să dispară în mulțimea cerșetorilor. Ion și Namila se pierd în mulțimea de oameni flămânzi fără adăpost care se roagă să fie lăsați să intre. Ion:

- "Nu pot să-i las să îmi vadă tatuajul, deci plătești tu pentru noi, da?"

- "Aha, da." Namila își plimbă mâna peste scannerul de lângă intrarea principală. "Trei"

Se aude vocea computerului:

- "Dinu Petrescu! Ai adăpostit un fugar azi! Adăpostești în continuare un fugar?"

Namila pare nervoasă. Ion îi șoptește:

- "Spune "nu"!"

- "Ăă... nu."

Computerul:

- "Mulțumesc! Nu știi pe unde ar putea fi fugarul Nu Sunt Sigur?"

- "Ăă...Nu?"

- "Mulțumesc!"

Cei trei trec de ușa automată de la intrare. Un bătrân slab se apropie de intrare în spatele lor. I se scanează tatuajul. Computerul:

- "Vasile Ionescu! Ai văzut vreun criminal periculos prin apropiere?"

- "Hmm... Nu sunt sigur..."

Computerul:

- "Mulțumesc! Ești "Nu Sunt Sigur"! Ești un criminal căutat!"

Brusc ușa automată se blochează prinzându-l pe Vasile între două din lateralele sale.

Computerul:

- "Vă rugăm să vă îndepărtați de criminal, vom notifica autoritățile! Ne cerem scuze pentru neplăcerile cauzate!"

Bătrânul speriat începe să bată cu pumnii în geamul ușii. Mai mulți polițiști se apropie și îl iau pe sus:

- "Gata! L-am prins!"

Polițiștii îl târăsc pe Vasile afară, îl pun la pământ și îi pun cătușele.

Ion, Nela și Namila trec printr-o hală uriașă, cât mai multe terenuri de fotbal, iluminată natural printr-o gaură uriașă decupată în tavan, în care se găsesc de toate, de la televizoare la turme de capre. Sunt agățați în drumul lor spre zona centrală de Robotul de Bun Venit:

- "Bine ați venit la hipermarket! Vă iubesc!"

Ion, deranjat:

- "Hm... Mulțumesc."

Pe măsură ce alți clienți intră în hipermarket, Robotul repetă într-una:

- "Bine ați venit la hipermarket! Vă iubesc!"... "Bine ați venit la hipermarket! Vă iubesc!"...

Namila:

- "Naveta e aproape de electronice. Mai e cam un kilometru până acolo."

Ion, Nela și Namila se grăbesc, trecând în fugă pe lângă mai multe magazine. Namila încetinește, cu respirația tăiată. Ion:

- "Alegăm de-o groază de timp. Cât mai e?"

Namila:

- "Cam un kilometru."

Nela:

- "Păi tot așa ai spus cu o oră în urmă! Ești sigur că știi unde mergem?"

- "Aha, știu locul ăsta foarte bine, aici am făcut școala."

- "În hipermarket?"

- "Aha. Trebuie să încetinim, nu mai pot"

O pornesc toți trei mai departe la pas. Namila:

- "Da' de ce țineți voi așa de mult să vă întoarceți? La istorie în școală, ne-au spus că oamenii erau pe vremuri cam tâmpiți."

Ion:

- "Poate așa e, dar cel puțin acolo nu eram căutat de poliție... (cu mulțumire) Urma să am și o pensie, și o prietenă frumoasă care probabil că a murit tot așteptându-mă..."

- "Eu nu prea aveam de ales. Iepurele o să fie supărat rău dacă nu mă-ntorc."

- "Nela, nu cred că înțelegi prea bine..."

- "Nu, cred că tu nu înțelegi." Nela se oprește. "Am timp să mă duc până la baie? Mă întorc imediat."

Nela se îndepărtează. Ion și Namila așteaptă. Namila o petrece cu privirea:

- "Mmmm E mișto. Te superi dacă mă dau la ea? Îmi place să fac sex cu puștoaice."

- "Cred că oricui îi place."

- "Da, da' mie îmi place mult. Ooooh..."

Ion privește deranjat cum Namila pornește un dans erotic primitiv. Oamenii se opresc uitându-se la ei.

- "Hei, oprește-te! Or să ne prindă din cauza ta."

În timp ce Ion își vântură mâna încercând să oprească dansul Namilei, un televizor din unul din rafturi scanează tatuajul lui Ion. Deodată, toate televizoarele încep să prindă viață. Se aude o voce metalică:

- "Atenție! OmniSev a detectat un fugar periculos lângă zona 5C din hipermarket!"

Prefectura

Ion:

- "Drace! Hai repede să o găsim pe Nela!" Dar polițiștii în mașini de interior se apropie cu repeziciune direct spre ei, blocându-le accesul spre baie. Se opresc. "La dracu! Ce ne facem acum? Nu putem pleca..."

Pe toate televizoarele din secția electronice apare poza lui Ion. Se aude vocea Computerului:

- "Avem un fugar cu numele de Nu Sunt Sigur, cu figură de mumie. Un cadou pentru oricine îl prinde!"

Deodată, sute de indivizi răsar de peste tot, căutând în jur după Ion. Ion ține capul plecat, încercând să nu se facă remarcă.

- "Drace! E sinucidere curată dacă încercăm să ajungem la ea. Ce-ar fi să mergem între timp la mașina timpului, ne întoarcem înapoi în timp, și așa putea să îi spun lui Nela să nu accepte experimentul. Atunci ea nu ar mai fi aici. Ar merge, nu?"

Namila se uită cu gura căscată la Ion, părând că e gata să îi explodeze capul de atâta gândire intensă. Ion își continuă propria logică:

- "Ba nu, stai așa, ea e încă aici, deci... asta înseamnă că nu m-am întors înapoi în timp?"

Namila.

- "Ăăă..."

Sirenele se aud din ce în ce mai aproape. Un individ îl recunoaște pe Ion și începe să urle. Ion, continuându-și șirul ideilor:

- "Bine, adică nu, stai. încă nu am fost, Nu? Deci mă voi întoarce înapoi, le voi spune să nu facă experimentul, și atunci nici eu nu îl voi face, și deci nu va mai trebui să revin aici ca să o salvez dacă ea nu e... nu, stai așa..."

Mașinile polițiștilor se apropie. Ion:

- "Dar... Stai așa, poate că deja am fost înapoi și le-am spus să nu facă experimentul și ea a dispărut, și de-asta nu o văd... Dar atunci, eu de ce mai sunt aici? M-am întors înapoi pentru alt... Ai văzut cumva vreun moment doi de mine?"

Ion își strânge capul în mâini, zdruncinat de complexitatea conceptului, în timp ce sirenele se apropie.

-"Drace, cum o funcționa călătoria asta în timp?"

Mașinile opresc. Polițiștii ies din mașină. Ion și Namila o iau la fugă, dar fără succes. Polițiștii îl prind pe Ion, și îl târăsc spre o mașină a poliției. Ion strigă disperat:

-"Nela!!!"

Namila le crează ceva mai multe probleme polițiștilor. Încearcă să se ascundă sub o mașină a poliției, târându-se prin praf. Polițiștii trag de el și îl aruncă într-o altă mașină.

**

Nela iese din toaletă exact la timp pentru a vedea mașinile poliției plecând cu Ion și Namila. E speriată. Un polițist privește în direcția ei. Înainte de a o vedea, Nela se ascunde în spatele unei canapele.

În mașina poliției, Ion este pe bancheta din spate, cu doi polițiști în față. Ion, timid:

-"Aș putea..."

-"Ajunge cu rahaturile tale, domnule." Unul din polițiști întinde mâna și îi dă o castană în cap lui Ion, care se trage înapoi, căscând ochii și gemând de frică. Polițistul se uita la monitorul computerului:

-"I-auzi aici spune că trebuie să-l ducem pe individul ăsta la... Prefectură?!"

-"Ha?"

-"Aha. Spune că Prefectul vrea să îl vadă."

Ion căscă ochii de uimire:

-"Prefectul?"

Polițistul îi mai arse o castană lui Ion:

-"Domnule, nu îți mai spun încă o dată."

Ion se trage înapoi.

Ajung în parcare Prefecturii. Aceași clădire, dar cu pereții scorjiți și încărcată cu scrisuri de toate felurile, inimioare și desene obscene. Clădirea care mai demult fusese Hala Negru Vodă se transformase într-un cazinou înconjurat de gunoaie neridicate de ani, și din care intrau și ieșeau

Încontinuu tot felul de indivizi dubioși. Părculețul din fața Prefecturii devenise raiul câinilor vagabonzi, care se ușurau pe o statuie în ruină a unui fost primar.

Pe zidul de la intrarea în Prefectură trona poza uriașă a actualului Prefect.

**

Nela iese din hipermarket. Oprește un trecător:

- "Scuză-mă, poți să îmi spui unde e, ăăă, mașina timpului?"

Individul o măsoară cu privirea de sus în jos.

- "Iubito, am eu o mașină a timpului în pantaloni."

- "Bravo."

Nela își continuă drumul. Individul se ține după ea.

- "Hei, păpușă, e chiar mai mare decât cea din Biblioteca Tehnică Rotary."

Nela, pentru sine: "Aha, Biblioteca Tehnică Rotary?"

Avansarea

Ion e îmbrâncit brutal într-o încăpere, în care se găseau trei persoane: Președinta Tribunalului, Comandantul Armatei, și Secretarul Prefecturii. Toți trei în pantaloni scurți și cu zorzoane pe ei de parcă erau brazi de Crăciun.

- "Ia stați așa. Eu sunt ăl mai deștept tip din lume? Cine spune asta?"

Comandantul Armatei:

- "Testul tău IQ din închisoare. Ai obținut cel mai mare scor din istorie."

Secretarul Prefecturii:

- "Așa-i, tâmpitule. De-asta Prefectu' Vâțu te face Șeful Poliției. Fin'că tu ești așa deștept. Eu sînt Secretarul Prefecturii, acela e Comandantul Armatei, și ea e Președinta Tribunalului."

- "Uite ce-i, cred că e o greșeală. Testul ăla era prea ușor. Nu sunt cel mai deștept tip din lume." Ion se uită la membrii cabinetului, la Namilă, polițiști, la portretul oficial în ulei al actualului Prefect de pe perete, cu un breton tăiat strâmb și o figură de metalist stupid. "Bine, și dacă ar fi așa. Nu pot fi Șeful Poliției! Nici măcar nu știu despre ce e vorba!"

Polițistul se duce la Ion, procopsindu-l cu încă o castană:

-"Domnule n-o să-ți mai spun încă o dată."

Un tip de la SRI îmbrăcat complet în negru, cu ochelari de soare și o cască în ureche îl înhață pe polițist înșurubându-i un pumn în plex. Ion se trage înapoi speriat.

Prefectul Vâțu intră înconjurat de un grup de bodyguarzi, care-i scot haina lungă a la James Brown.

-"Deci, unde-i noul meu Șef de Poliție?"

Toată lumea arată către Ion. Vâțu se îndreaptă către el, învârtindu-se în jurul lui.

-"Deci ești deștept, hai?" (ridicându-se pe vârfuri) "Credeam că ai capu' mai mare."

Fostul Șef al Poliției, o matahală, intră în cameră, furios:

-"Unde e?!? Unde-i lindicu' care mi-a luat locu'?! (arătând spre Ion) ăsta e??"

Fostul Șef de Poliție își rupe tricoul de pe el și se îndreaptă spre Ion. Agentul SRI îl imobilizează cu câteva mișcări de lupte greco-romane. Ion, speriat, sare pe o masă fentând grupul de bodyguarzi ai Prefectului. Secretarul Prefecturii începe să urle. Ion:

-"Scuze! Scuze! Nici măcar nu îmi doresc funcția asta!"

Polițistul se îndreaptă spre Ion din nou:

-"Gata, de-ajuns! Dă-te jos!"

Comandantul Armatei îi trase un pumn polițistului, ricoșând drept în fața fostului Șef al Poliției, care începu să țipe, fluturându-și brațele lungi. Orbit, fostul Șef îl împinse deoparte pe agentul SRI încercând să ajungă la Ion. Se împiedică de masă căzând peste ea și spărgând-o, Ion aterizând pe pământ. Prefectul Vâțu fugi și-i trase un picior în stomac chiuind fostului Șef, care rămase întins pe jos.

Cum încăierarea continua, Ion profită de ocazie și o luă la fugă spre ușă. Unul din polițiști îi tăie calea, scoțând la iveală un pistol uriaș:

-"Nu vă pot lăsa să faceți asta, domnule Șef Nu Sunt Sigur."

Luptele încetară brusc. Ion:

-"Uite ce-i, nu înțeleg, nu vreau să fiu Șeful Poliției, de ce vreți voi să mă puneți pe mine?"

Prefectul Vâțu:

- "Fin'că ești cel mai deștept tip din lume. Și noi avem toate problemele astea." Arătând spre fostul Șef: "Iar tâmpitu' ăsta nu le poate rezolva!"

Vâțu îl mai lovi încă o dată, ca să-și întărească spusele. Ion:

- "Care probleme?"

Președinta Tribunalului:

- "Toate culturile noastre se usucă din motive necunoscute, iar oamenii mor de foame și rahaturi de-astea, și e vorba și de furtunile astea de nisip care prăvale mereu gunoiul peste noi, iar economia merge prost, și rahaturi de-astea."

Prefectul Vâțu:

- "Aha, și toate astea mă fac să scad în popularitate."

Ion:

- "Dar eu nu am fost niciodată șef de niciun fel, habar nu am ce să fac. Nici măcar nu am votat vreodată!"

Prefectul Vâțu:

- "Ei bine, ai face bine să începi să votezi, sau orice altceva crezi că e mai bine, să ne scoți din rahaturile astea, până nu îți trag una cu piciorul în oușele alea ale tale deștepte de ți le scot pe gura aia a ta deșteaptă."

Ion se trage înapoi, speriat. Președintele Vâțu continuă:

- "Mai bine ai rezolva toate rahaturile astea. Dacă le rezolvi, îți voi oferi iertarea mea. Dacă nu, te întorci la închisoare."

Vâțu dă să iese, dar se oprește în ușă adresându-se agentului SRI:

- "Fii cu ochii pe el. E deștept. Și e și important, deci, dacă încearcă să plece, împușcă-l."

Prefectul pleacă. Membrii cabinetului rămân cu ochii ațintiți pe Ion pentru o clipă, cu gurile căscate. Președinta Tribunalului:

- "Fă ceva deștept."

Ion:

- "Ăă, bine... Cred că voi ați face o treabă bună dacă mi-ați aduce avocatul meu, pe Dinu, aici, pentru că... ei bine, el e foarte bun la descifrat diverse chestii... și alte chestii."

Președinta Tribunalului:

-"Hmmm... bine."

Ceilalți membri ai cabinetului dau din cap aprobator. Ion:

-"Și mai e o tipă pe nume Nela. Credeți că o puteți aduce și pe ea?"

Secretarul Prefecturii, suspicios:

-"De ce?"

Ion, încercând să găsească o minciună:

-"Ăă... Ei bine... Ăă, știți voi..."

Membrii cabinetului înțeleg greșit ezitarea lui Ion, considerând-o drept o aluzie la altceva. Încep să râdă ca niște idioți, făcând gesturi obscene cu degetele. Secretarul Prefecturii începe să strige, excitat:

-"Șefu' Nu Sunt Sigur are nevoie de Nela! Are chef de f***!"

Ion merge pe mâna lor:

-"Aha. Așa-i. Mi-o puteți aduce aici, așa-i?"

Secretarul Prefecturii, continuând cu gesturile obscene:

-"Oooo daa... Distracția mai întâi!"

Ceilalți membri ai cabinetului râd cu poftă accentuând gesturile Secretarului. Ion se alătură și el veseliei generale.

Discursul

În clădirea Prefecturii, la etaj, consilierii se distrează de minune, într-o învălmășeală zgomotoasă. Ion este escortat la un scaun de paznicii săi. Luminile se sting treptat, gloata consilierilor începe să urle excitată. O ceață de discotecă umple camera. Lumini stroboscopice taie psihedelic spațiul aerian, în ritm de muzică tehno, Un spectacol complet. Din ceața groasă apare un grup de dansatoare lascive. Între ele, Prefectul cu un turban în jurul capului. După câteva urlete ale acestuia, mulțimea se liniștește, iar Prefectul își începe discursul la microfon citind de pe un prompter:

-"Rahat." Ochii i se plimbă greoi pe scrolul prompterului. "Știu că rahatul e adânc zilele astea. Cu toate rahaturile astea urâte... Dar am găsit o rezolvare!"

Mulțimea se strâmbă. Un consilier:

-"Așa ai spus și data trecută!"

Mulțimea freamătă. Se agită pistoale în aer. Ion privește îngrozit la toate scenele astea. Prefectul scoate un pistol mai mare decât al tuturor celorlalți, și trage câteva focuri în aer. Mulțimea se liniștește brusc. Prefectul, arogant:

-"Așa am gândit eu... Vă cred că sunteți supărați. Dar ascultați la mine. Am un plan în trei puncte care va rezolva totul. Unu, avem acum pe tipul ăsta, Nu Sunt Sigur." Luminile stroboscopice se fixează pe Ion. "Doi, este cel mai deștept tip care a existat vreodată, și trei, el va rezolva totul! Vă dau cuvântul meu de Prefect!"

Mulțimea își fixează privirea pe Ion. Acesta pare neliniștit. Prefectul continuă pe un ton crescător:

-"El va rezolva problema foametei! Și asta nu e tot..." în ritm de manele: "Vă dau cuvântul meu, va rezolva și problema culturilor! Și vă dau cuvântul meu, va rezolva și problema furtunilor de nisip!"

Ion încearcă să-l întrerupă, ridicând timid o mână, dar nu e băgat în seamă. Mulțimea soarbe cuvintele Prefectului:

-"Va face să crească economia! Va rezolva problema ambulanțelor! Va rezolva problema cu mașinile! Doamnelor și domnilor noul Șef al Poliției, NU SUNT SIIIIIGUUUUUR!"

Mulțimea înnebunește, începe să tragă în aer cu pistoalele. Prefectul Vătu crește entuziasmul gloatei, scoțând la iveală un pistol și mai mare și găurind cu frenezie tavanul cu gloanțele pistolului său. Un balon de pe scena pe care se găsea Ion explodează, lovit de unul din gloanțe. Consilierii părăsesc încăperea unul câte unul. Iese și Ion, înconjurat de agenții SRI. Este adus Dinu în fața lui Ion:

-"Felicitări, omule! Nu știam că ești așa de deștept. Drace, mi-au dat o cameră chiar în Prefectură! Toată lumea freacă menta aici în Prefectură, Toți!"

Ion se apleacă spre Dinu:

-"Uite ce e, mă bucur că îți plac toate astea, dar te-am adus aici pentru că am nevoie de ajutorul tău. Nu pot rezolva toate problemele astea. Vreau să îmi faci o hartă cu drumul către mașina timpului. Poți?"

Dinu:

-"Ăăăă..."

Ion:

- "Mai vrei încă banii, nu?"

- "Oho, sigur. Omule, dacă aş avea eu bani şi o cameră în Prefectură..." Dinu începe să îşi facă numărul cu dansul lui obscen de manele. Ion îl opreşte:

- "Mai uşor. Le-am spus la toţi că tu eşti cu adevărat deştept, aşa că trebuie să te comporţi ca un tip deştept, de acord?"

- "Deştept? Vrei să spui aşa ca tine?" Dinu schelălăie uşor efeminat, imitându-l pe Ion: "Duceţi-mă înapoi la maşina timpului ca să îmi pot regăsi iubita. Ea crede că am părăsit-o..."

- "Eu nu vorbesc aşa."

Dinu, plângăcios, supărăcios:

- "Eu nu vorbesc aşa."

Unul din agenţii SRI intră, surprins:

- "Rahat, credeam că sînt doi de tine."

Biblioteca Tehnică Rotary arată impresionant, ca un uriaş campus studentesc, dar populată cu idioţi. Nela caută maşina timpului. Urcă câteva trepte ajungând într-o sală de muzeu. Priveşte de jur împrejur. Diorame cu oameni ai cavernelor la vânătoare, schelete de dinozauri, filme cu aterizarea lui Apollo, sculpturi abstracte. Toate prezentate sonor cu ajutorul unor înregistrări audio care rulau neîncetat.

Nela trece pe lângă un grup de copii de grădiniţă care vizitau Biblioteca, şi apoi pe lângă o dioramă cu nişte mamuţi. Vede un buton şi apasă pe el. Se declanşează o prezentare audio. Ridică din umeri şi pleacă mai departe. Deodată, este înhăţată de nişte agenţi SRI. Nela.

- "Ce dracu'?"

Agentul:

- "Vii cu noi!"

Dormitorul

În Prefectură, diferiţi membri ai cabinetului sunt aşezaţi în jurul unei mese de conferinţe. Dinu este şi el acolo. Ion este adus păzit de agenţii săi. Este împins brutal pe un scaun. Preşedinta Tribunalului:

- "Aha, bine. Este și el aici."

Comandantul Armatei:

- "Ei, ai rezolvat toate problemele?"

Ion:

- "Ah,, Ei bine, nu."

Membrii cabinetului sunt năuci și îngrijorați. Comandantul Armatei:

- "Cum?! De ce nu?!"

Ion:

- "Ei bine... Doar am ajuns aici ieri. Am stat în camera mea toată noaptea. Agenții nu m-au lăsat să plec nicăieri."

Președinta Tribunalului:

- "Omule! Prefectul va fi foarte supărat."

Ion:

- "Ei și, la ce se aștepta? O să îmi ia... ceva timp."

Președinta Tribunalului:

- "Cred că Prefectul a zis ceva de o săptămână."

Ion:

. "Ce?"

Comandantul Armatei:

- "A ținut o conferință de presă azi dimineață și a spus tuturor că vei rezolva totul într-o săptămână - foamete, culturi, economia, furtunile de nisip, avalanșele de gunoaie, și multe alte chestii."

Secretarul Prefecturii;

- "Mai bine te-ai apuca de treabă. Deja au trecut patru zile."

Ion:

- "Nu e adevărat!"

Secretarul:

- "Păi așa a spus la toată lumea."

Ion:

- "Deci voi spuneți că mai am trei zile ca să rezolv toate problemele voastre? Foametea, praful, avalanșele? Dacă nu, merg la închisoare?"

Președinta Tribunalului:

- "Aha."

Copleșit, Ion își pune mâinile în cap. Deodată, îi vine o idee:

- "Ei bine, dacă trebuie să rezolv problema voastră cu foametea, poate ar trebui să arunc o privire la culturile voastre. În special la cele de la... Biblioteca Tehnică Rotary?"

Ion este escortat înapoi în camera sa. Un agent se apropie:

- "Domnule Șef, am găsit curva aia pe care o căutați."

Ion:

- "E-n regulă, probabil că așa numiți voi cei din viitor femeile, dar, ăă..."

- "Nu domnule, dar am aflat că vroia să practice prostituția fără licență."

- "Aha, bine, pe mine m-au arestat pentru furt. Nu prea am încredere în sistemul lor juridic. Ea e o artistă."

- "Ei bine, ea a luat de la un individ o mulțime de bani și nu s-a ținut de cuvânt. Asta ar putea-o costa zece ani de închisoare. Dar fiți fără grijă, putem să obținem pentru ea o licență temporară pentru prostituție, cât timp sunteți cu ea. Pentru că dvs. sunteți Șef."

Ies împreună din cameră unde agenții așteptau, împreună cu Nela.

- "Tu ești, Ioane?!"

Un agent:

- "Este Nu Sunt Sigur, doamnă. Șeful Nu Sunt Sigur."

Nela:

-"Şef? Şef la ce?"

Ion:

-"Băieţi, sper să nu vă supăraţi, dar vreau să stau de vorbă cu Nela singur, în cameră."

Agentul, dezamăgit:

-"Zău? Fin'că noi speram s-o facem toţi, ca într-o familie."

Ion:

-"Ah, nu, mulţumesc. Mie îmi place, ştiţi voi, normal."

-"Bine, atunci. Doar o să tragem cu urechea. Dă-i bătaie!"

În cameră, Nela stă pe pat, iar Ion e în picioare, Vorbesc în şoaptă. Nela:

-"Păi dacă niciunul din noi nu poate părăsi camera asta, cum dracu' ajungem la maşina timpului?"

-"Ei bine, singura modalitate ca ei să mă lase să plec este să le rezolv toate problemele lor, economia, criza alimentară, praful, furtunile, gunoiul, avalanşele..."

-"Şi ce-ai de gând să faci?"

-"Mă gândeam să evadăm. Ai încredere în mine, nu vrei să ajungi la închisoare aici."

-"Sună bine. Cred că nu e prea greu să evadăm, fin'că nu ştiu dacă mi se pare doar mie, da' căcăcioşii ăştia din viitor nu par prea isteţi."

Paznicii din spatele uşii chicotesc. Unul din ei strigă nerăbdător:

-"Hai mai repede!"

Ion coboară vocea:

-"Mii de scuze dar, ca să ne creadă ăştia, poate ar trebui să... ei bine... aici..."

Ion ia loc pe pat, începând să sară uşor în el, şi scoţând ţipete ascuţite de plăcere. Agentul:

-"Aşa! Era timpul!"

Ion, în șoaptă:

- "A propoz, nu-ți fie teamă, o să dorm pe jos. Poți dormi în pat."

Ion începe să țopăie mai repede în pat. Agentul:

- "Hai! Poți mai bine decât atât! Nu mă face să intru și eu!"

Ion sare prin pat și mai agitat, improvizând nervos unele sunete sexuale. Strigă bombastic, voit excitat:

- " Ah... Grozav!"

Nela își rotește ochii în cap de enervare, și îl împinge pe Ion luându-i locul, zgâlțâind patul și improvizând cu profesionalism diverse gemete excitate. Ion se dă înapoi, impresionat și puțin speriat. Afară se aude din nou agentul:

- "Asta e, despre asta vorbeam eu mai 'nainte!"

Grâul

În câmp, Ion, Nela, Dinu, agenții SRI și membrii cabinetului stau pe marginea unor lanuri de grâu uriașe cu aspect futuristic, cu sisteme automate de irigații. Ion privește la grâul uscat, crescut împreună cu neghina, bolnav, și prin care roiau insectele dăunătoare. O priveliște dezolantă. Ion:

- "Doamne, ăăă... Arată ca dracu'..." Se uită discret la buzunarul său, unde se găsea împăturită harta de la Dinu. "Am nevoie să mă duc la baie, și, ăăă, Nela are și ea nevoie. Ne vom face nevoile chiar în spatele tufelor de colo, dacă nu aveți nimic împotriva."

Agentul, cu gesturi libidinoase:

- "Bine, bine! Am înțeles!"

Membrii cabinetului încep să râdă ca idioții, făcând gesturi obscene cu degetele, în timp ce Ion și Nela se îndreaptă spre niște tufișuri pe marginea unei râpe, mai departe de locul în care se afla grupul, trecând prin lanul de grâu. Ajung într-un loc de unde nu mai pot fi văzuți. Ion scoate harta din buzunar și o despătorește. Descoperă dezamăgit că era o simplă mângăleală, fără puncte de reper, direcții, sau scală, și cu un scris lăbărțat și eliptic încercuit în unul din colțuri, "mașna timpul"

- "Drace! încotro s-o luăm?"

- "Poate ar fi bine să fugim și întrebăm pe drum încotro e mașina?"

- "Nu cred că e o idee bună. Nu putem risca. Am apărut pe toate canalele de televiziune și mă cunosc toți acum. N-avem nicio șansă, mă voi duce înapoi la închisoare."

Deodată lui Ion îi vine o idee:

- "Drace!... E-n regulă, ne întoarcem și o să îi cer lui Dinu o hartă mai bună. Apoi, cu prima ocazie, vom fugi."

- "Și dacă nu se va mai ivi o altă ocazie? Doamne, mai bine îl caut pe Iepure până nu mă găsește el."

- "Iepure nu te mai poate găsi! Nu înțelegi? E imposibil!"

- "Așa crezi tu?. Să-ți spun o poveste. Am fugit o dată la Herculane, n-am spus nimănui unde am plecat, m-am cazat la un hotel, și ce să vezi: BANG! Sună telefonul! Era Iepure."

- "Ei bine, asta a fost în urmă cu o mie de ani! Crede-mă. Ești în siguranță."

- "Oare, așa să fie?"

- "Păi da... Și știi că nu e treaba mea, dar când o să ne întoarcem, cred că ar trebui ca tu și cu Iepure să vă duceți la un consilier de cuplu. Și poate că data viitoare îți vei găsi un impresar artistic care să nu mai fie și iubitul tău."

Agenții se apropie de tufișuri, adresându-se lui Ion:

- "Hei! Credeam că tu i-o tragi."

- "Aha, i-am tras-o. Tocmai am terminat."

Agentul, neîncrezător:

- "Ești sigur?"

Nela, intrând în joc:

- "Mda... a fost grozav!"

- "Bine atunci, să mergem înapoi."

Pornesc înapoi prin lanul de grâu. Deodată, sistemul de irigații pornește automat, stropindu-i. Ion se uită mirat la picăturile de pe brațul său, observând că erau de culoare verde.

- "Ce e asta?"

Nela gustă din lichid:

"Să fie chestia aia pe care o beau ei?"

Se uită amândoi în jur și văd un gigant turn de apă cu un baner al unei firme "Ponsanto", pe care scrie "PONSANTO ȘTIE DE CE AU NEVOIE PLANTELE", și "CU ELECTROLIȚI"

Nela:

"Ăștia udă plantele cu rahatul ăsta?!"

Ion privește în jur, vede câmpurile de culturi cât vedeai cu ochii udate toate cu "Ponsanto", și îi vine o idee.

Biblioteca

În sala de ședințe a Prefecturii, Ion se întâlnește cu consilierii. Este agitat.

"Vă repet, sunt cât se poate de sigur că rahatul ăla de Ponsanto e ceea ce omoară plantele."

Comandantul Armatei:

"Păi bine, da' Ponsanto e ce au nevoie plantele. Conține electroliți."

Președinta Tribunalului, făcând un vizibil efort de logică:

"Stai așa... Spui că tu vrei ca noi să udăm cu apă culturile? Apă? Ca cea de la toaletă?"

Ion:

"Nu trebuie să fie de la toaletă, dar da, asta e ideea."

Comandantul Armatei:

"Bine bine, da' Ponsanto conține ce au nevoie plantele."

Președinta Tribunalului:

"Are electroliți"

Ion:

"Uite ce-i, plantele voastre nu cresc. Așa că sunt cât se poate de sigur că Ponsanto nu merge. Acuma, nu sunt eu botanist, dar știu că dacă uzi plantele cu apă ele vor crește."

Un consilier:

- "Ca apa de la toaletă?"

Ion:

- "Știți ce, voi vreți să rezolvăm problema, iar eu vreau să scap de închisoare. De ce să nu încercăm să vedem dacă merge, și să nu ne tot întrebăm despre ce au nevoie plantele?"

Președinta Tribunalului, sfătos:

- "Ponsanto are ce au nevoie plantele."

Comandantul Armatei:

- "Păi da, e așa cum spun vânzătorii, 'Plantele cresc greu, așa că au nevoie de o băutură tare'"

Consilierul:

- "Aha, și conține electroliți."

Ion nu se dă bătut:

- "Ce sunt electroliții? Știe cineva ce sunt electroliții?"

Președinta Tribunalului:

- "Este ceea ce conține Ponsanto."

Ion:

- "Dar ce sunt ei?"

Președinta Tribunalului:

- "Sînt ce îi face Ponsanto să fie."

Ion:

- "Dar de ce îi face Ponsanto?"

Comandantul Armatei:

- "Pen'că Ponsanto face electroliți."

Ion, hotărât:

- "Bine, uite ce e. Vă voi dovedi. E vreo bibliotecă pe aici pe aproape?"

Ies cu toții din Prefectură și se îndreaptă către o clădire la intrarea căreia stă scris, cu litere lipsă: "Biblioteca IG Bibicesc". Ion se uită perplex, nevenindu-i să creadă: în bibliotecă tronau teancuri întregi de reviste pornografice. Membrii cabinetului și agenții intră și ei în bibliotecă. Ion:

"Păi, nu aveți aici nimic altceva în afară de materialele astea pornografice?"

Comandantul Armatei:

"Ăăă, mai sînt și alte chestii." Scoate din unul din rafturi o carte cu titlul "Știința extremă". Ion o deschide. Pe prima pagină, o poză mare cu o femeie doar în chiloți tanga, ținând senzual în mână un model de ADN pe care părea că e gata să îl folosească în alte scopuri.

Ion:

"Hmm... Aveți și alte cărți, mai vechi?"

Comandantul Armatei îl duce pe Ion în altă cameră a bibliotecii unei îi arată o carte pe care scrie "Bunicile sexuale".

"Nu asta am vrut să spun prin "mai vechi". Am nevoie de o carte care a fost scrisă cu mult timp în urmă."

Ion reușește să ajungă într-o zonă cu cărți îngălbenite de vreme. Pare să fi găsit ce căuta. Se îndreaptă surexcitat spre membrii cabinetului care, în acest timp, savurau pozele din cărți precum "Bunicile sexuale", Mămicile care o iau", ș.a.

"Am găsit! Electroliții sunt săruri. Asta e problema. Probabil că au fost bune câteva decenii, dar acum sarea s-a acumulat în sol, și din cauza asta mor plantele. Asta e și ceea ce cauzează furtunile de nisip, la fel ca în SUA în anii 1930 când, datorită secetei prelungite combinată cu tehnici asemănătoare de irigare a plantelor cu electroliți, au apărut o serie de fenomene extreme pe perioade lungi de timp, cu furtuni puternice, care au distrus ecosistemul!"

Auditoriul îl ascultă pe Ion cu gurile căscate. Președinta Tribunalului se dezmeticește prima:

"Păi asta spuneam și noi. Ponsanto are electroliți."

Ion vede că nu ajunge nicăieri așa:

"Bine, uite cum facem. Trebuie să aveți încredere în mine. Nu aveți nimic de pierdut. Trebuie doar ca în loc de Ponsanto, să începeți să udați culturile cu apă."

Consilierul:

"Ca cea din toaletă?"

Ion:

- "Bine, e-n regulă. Da, din toaletă. De oriunde luați voi apă, dar udați cu ea culturile."

Comandantul Armatei:

- "Bine, bine... Nu e nevoie să faci pe deșteptu' cu noi."

Consilierul:

- "Hei, ia uite! Bunica mea!" Ridică în sus o revistă cu o poză mare pe cele două pagini din mijloc.

Ion aruncă un ochi la poză, tresare și întoarce repede privirea, încercând să își ascundă surprinderea.

Parcul

Pajiști și aspersoare. Parcul Rozelor. Ultimele picături de Ponsanto se scurg din gura aspersoarelor și, după o scurtă pauză, apa izbucnește cu tărie peste florile uscate. Ion, împreună cu membrii cabinetului, admiră schimbarea.

Un consilier:

- "Nu merge."

Ion:

- "Ba da. Asta-i apă."

- "Vreau să spun, plantele nu cresc."

- "Păi, după cum ți-am spus, o să dureze ceva timp. îți amintești?"

Prefectul Vâțu se apropie cu un grup de oameni:

- "Aha, asta-i băiatul meu! Cum merge? Ai rezolvat problema?"

- "Ei bine, da, Domnule Prefect. Așa cred. Va dura puțin dar, dacă avem răbdare cu toții, sunt foarte sigur că va merge. Culturile vor începe să crească, furtunile de nisip se vor opri, iar economia își va reveni. Trebuie doar să aveți răbdare... Cât despre iertarea mea..."

Vâțu îl strânge prietenește în brațe, de-i trosnesc oasele:

- "Omul meu!"

* * *

În clădirea Prefecturii, Vâțu se adresează consilierilor. Ion e lângă Nela, Dinu și membrii cabinetului. Prefectul Vâțu:

-"Astăzi, am rezolvat cea mai mare problemă din istoria noastră. Cum?... Ăăă... Vă aduceți aminte că am angajat pe Secretarul Nu Sunt Sigur? El a găsit o soluție științifică cu ajutorul a... ăăă... apei și a... ăăă, electroliților."

Audiența dă din cap, impresionată, aprobând la auzul cuvântului "electroliți".

-"Și Nu Sunt Sigur a aplicat știința aia la plante. Așa că acum vom avea ce mânca! Problema s-a rezolvat!"

Mulțimea fluieră. Luminile se focalizează pe Ion. Consilierii îl bat pe spate pe Ion, felicitându-l.

-"Și toate chestiile astea or să oprească și furtunile de nisip, foametea, ambulanțele, și economia." (Pauză pentru a permite mulțimii să aplaude.) "Și uite-așa voi urca eu în sondaje! Și o să-mi fac propriul meu sondaj - vă dați seama despre ce vorbesc?! Propriul meu sondaj!"

Mulțimea e în delir, în timp ce Prefectul Vâțu face semnul victoriei cu mâna. Ion privește la mulțimea dezlănțuită puțin neliniștit. Se apleacă spre Președinta Tribunalului:

-"Deci... Se pare că toată lumea e fericită acum. Crezi că aș putea obține iertarea acum?"

Președinta Tribunalului:

-"Aha, Vâțu spunea că o să fii iertat imediat cum or să înceapă să crească culturile. În felul ăsta intri la zdup de voie dacă plantele nu vor crește. Știe să te motiveze."

* * *

În dormitorul său din Prefectură, Ion privește pe fereastră la florile moarte din Parcul Rozelor. Nela e întinsă în pat. Ion:

-"Oho... Dacă treaba asta va merge, înseamnă că am salvat țara. Nu mi s-a mai întâmplat până acum." Fremătând: "Sper să înceapă să crească ceva cât de curând. Nu vreau să aștept prea mult pentru iertare."

Nela:

-"Păi putem oricând încerca din nou să folosim mașina timpului."

-"Aha. O să-l pun pe Dinu să facă o nouă hartă mai bună, mâine."

Ion se așează pe un scaun. Nela:

- "Ca să fiu sinceră, nu mă prea grăbesc să mă întorc la Iepure. Nu știu dacă asta e din cauza vreunui drog pe care ni l-au dat în experimentul ăla, sau ce o fi, dar parcă aici mă simt mai deșteaptă decât cei mai mulți din oamenii ăștia."

- "Aha. Știi ce vrei să spui."

- "E un sentiment plăcut." Gânditoare: "Crezi că Einstein, în timp ce se plimba gândindu-se, considera că toată lumea e de rahat?"

- "Ha... nu m-am gândit niciodată la chestia asta...", răspunde Ion. "Acum înțeleg de ce a construit el bomba aia...:"

Ion se întinde pe jos în dormitor. Nela:

- "Știi ce, nu trebuie să dormi pe jos. Nu mușc."

Ion e descumpănit, și puțin stângaci:

- "Oh, ah... e-n regulă. Nu vroiam să ai probleme cu Iepure, dormind cu un străin."

Nela nu se mai poate stăpâni și izbucnește în râs. Ion se urcă în pat, nervos. Nela:

- "E bine că te-ai răzgândit, după cum vezi e mai bine aici decât pe jos."

Arestarea

Ion se trezește, se duce la fereastră și aruncă o privire spre Parcul Rozelor. Nimic nu se schimbase în aspectul plantelor. Aspersoarele încă mai funcționau stropind cu apă în jurul lor, dar iarba era în continuare arsă de Soare. Ion pare puțin îngrijorat.

- "Rahat!"

* * *

În aripa oficială a Prefecturii, paznicii îl conduc pe Ion în sala de ședințe. Dă cu ochii de Dinu care venea din sens opus, la braț cu două dame de companie.

- "Hei, omule, puicuțele astea nu au văzut niciodată cum arată Prefectura din interior. Doamnelor, acesta este Secretarul Nu Sunt Sigur!"

Una din damele de companie, languros:

- "Ooooh... Te-am văzut la TV."

Ion:

- "A, da... Dinule, pot să-ți vorbesc o secundă?" Către paznici: "Scuzați-mă o secundă. Asta e, ăă, strict secret, chestii tehnice legate de culturi." Ion îl trage pe Dinu deoparte, vorbindu-i în șoaptă: "Dinule, trebuie să îmi desenezi o hartă mai bună."

- "Să desenez? O am de la Departamentul Hărți al OmniSev."

- "Avem nevoie de una mai bună, sau mai bine spune-mi mie unde se găsesc. Repede."

- "Sînt cam ocupat cu puicuțele astea."

- "Bani, Dinule, îți amintești?"

- "Ah, da. Bine. O să mă descurc rapid."

Dinu se îndreaptă spre damele de companie dezbrăcându-se din mers. Ion îi întoarce spatele cu dezgust.

Membrii conducerii prefecturale aleargă spre Ion, panicați. Comandantul Armatei:

- "Rahat! Totul se duce de râpă!"

Președinta Tribunalului:

- "Am contactat conducerea firmei Ponsanto prin telefon, sunt supărați rău! Vino-ncoa', repede!"

Ion ajunge în sala de ședințe unde membrii conducerii prefecturale sunt adunați în jurul unui videofon, vorbind cu conducerea Ponsanto, panicați. În afara clădirii se aud protestele oamenilor adunați în stradă. Din când în când, câte o sticlă de plastic goală și resturi de mâncare lovesc în fereastra sălii de ședințe.

Șeful Ponsanto:

- "Ce s-a întâmplat?!"

Ion:

- "Ah... Păi, am început să udăm plantele cu apă."

Șeful Ponsanto:

- "Nu despre asta vorbesc." Arătând spre ecranul unui calculator, surexcitat: "Vânzările noastre au scăzut, toate. Sunt la pământ! Stocul e zero și calculatorul a concediat pe toată lumea!"

Președinta Tribunalului:

- "Rahat! Aproape toată lumea de aici lucrează pentru Ponsanto!"

Şeful Ponsanto:

- "Nu mai lucrează! Iar calculatorul spune că toată lumea datorează bani lui Ponsanto! Toate conturile bancare sunt goale acum!"

Unul din consilieri, speriat:

- "Cred că asta face ca toată economia să fie acum la pământ!"

Şeful Ponsanto:

- "Ce ne facem?! Rahatul ăsta devine o nebunie!"

Ion, încercând să rămână calm:

- "Păi bine, ăăă... De ce nu încercați pur și simplu să îi reangajați?"

- "Nu pot! Calculatorul nu m-ar lăsa."

Ion:

- "Nu poți să închizi calculatorul?"

- "Nu. Am fost și eu concediat. Parola mea nu mai funcționează!" Cu lacrimi în ochi: "De ce se întâmplă toate astea?"

Ion, reticent:

- "Păi... Probabil pentru că am schimbat sistemul cu apă, dar..."

Un consilier:

- "Vrei să spui că e greșeala ta?!"

Şeful Ponsanto:

- "Chiar, toate rahaturile astea au început când ai început să folosești apă!"

Ion:

- "Uite ce e, nu fiți îngrijorați. Uneori lucrurile trebuie să meargă mai rău înainte de a fi mai bine."

Președinta Tribunalului:

- "Ha?"

Se aude o nouă îmbulzeală afară, de data aceasta mai aproape de fereastra sălii de ședință. Ion aruncă o privire pe fereastră și vede mulțimea agitată, urlând și aruncând cu diverse obiecte spre Prefectură. Încearcă să pară stăpân pe situație:

- "Hmm, trebuie să mă duc până la baie." Iese calm din încăpere dar, imediat cum închide ușa în urma lui, o rupe la fugă. Intră în dormitor, unde dă de Nela. Îi strigă cu respirația întretăiată:

- "Trebuie să fugim de aici. Acum."

- "De ce, ce s-a întâmplat?"

Ion dă la o parte perdeaua, arătându-i lui Nela mulțimea dezlănțuită care strigă și aruncă cu sticle în Prefectură. Nela.

- "Dumnezeule..."

Ion:

- "Știam eu! Așa mi se-ntâmplă întotdeauna când încerc să repar ceva."

Vâțu intră brutal în încăpere, cu paznicii după el.

- "El e. Arestați-l."

Paznicii îl prind și îl leagă de mâini. Ion strigă disperat:

- "Stați! Încercam doar să ajut!" Rugându-se: "O să dureze ceva până să dea rezultate."

Prefectul Vâțu:

- "Păstrează-ți deșteptăciunea ta isteță pentru judecată."

Ion:

- "Judecată? Oh, nu, nu altă judecată!"

Prefectul:

- "Oh, da. Te trimit direct la Curtea Supremă!"

Condamnarea

Pe canalul Violența TV o jurnalistă prezintă ultimele știri, cu Ion afișat pe ecranul din fundal:

- "A încercat să ia apă din toalete, dar Nu Sunt Sigur e el însuși acum în rahat. Povestea asta l-a dat gata, iar Justiția îi va pune capac de data asta." (Pauză dramatică) "Acum dăm legătura în direct pe Violența TV corespondentului nostru Jean Marinescu de la ședința acționarilor Ponsanto unde s-au întâmplat toate rahaturile astea..."

Jean pozează în fața camerei TV, excitat ca un corespondent de război. În spatele lui acționarii se ceartă de-a valma. Șeful Ponsanto e pe podium, încercând în zadar să mențină ordinea. Jean:

- "Mulțumesc, Dana. Ceea ce vedeți în spatele meu e o aiureală completă. După cum vedeți, acești oameni vor răspunsuri la - Uau!" Printre acționari izbucnește o ceartă, iar tărăboiul se întinde în toată sala. Reporterul privește la ei, surexcitat; "Oh, da!... Da... Da... Dă-i în cap!"

Reporterul nu se poate controla, cu microfonul în mână se aruncă în mulțime, lovind cu el pe prima persoană care-i iese în cale.

Prezentatoarea:

- "Mulțumesc, Jeane. Dă-i la boașe! Vom vedea restul acțiunii mai târziu." Poza lui Ion revine pe fundal. "Vom discuta acum punerea sub acuzare a Secretarului Nu Sunt Sigur, cu o vedetă a emisiunii 'Au, ouăle mele!'. Bine ai venit, Marian Michinici!"

Vedeta ia loc lângă prezentatoare la masa de știri, cu gesturi largi:

- "Mulțumesc, Dana. Știi, mă doare să văd ce se-ntâmplă. Spunea că va face să crească culturile, dar singurul lucru pe care l-a făcut să crească a fost -"

Dana face cu ochiul la cameră, apoi își ia avânt și lovește rapid cu pumnul vedeta între picioare. Acesta se tăvăleşte pe jos de durere, urlând:

- "Au! Ouăle mele!"

Toate persoanele din studio izbucnesc în râs ca babuinii. După ce se oprește din râs, prezentatoarea se întoarce, serioasă, spre cameră:

- "Vom merge acum la Ana Pencescu, la Curtea Supremă, pentru judecata de azi."

Pe ecranul din fundal se vede clădirea în ruine a Curții Supreme, cu o reporteriță în fața clădirii:

- "Mulțumesc, Dana. În timp ce așteaptă judecata, Nu Sunt Sigur ne transmite tuturor: 'Nu-mi pasă câți oameni își pierd locul de muncă și mor de foame. Sunt cel mai deștept om, ha, ha, ha.' Ei bine, să vedem cine va râde la urmă azi..."

Reporterița intră în sala de judecată unde trei judecători cu aspect futuristic tronau la o masă ovală. Coborând vocea:

"Totu' a început să se ducă dracului când Nu Sunt Sigur a încercat să înșele pe toată lumea cu vorbele lui meșteșugite."

Se aude vocea lui Dinu:

-"Clientul meu vrea să se adreseze Curții, Înălțimea Voastră."

Ion se ridică, adresându-se judecătorilor:

-"Nici măcar nu înțeleg prea exact de ce sunt acuzat. Nu am spus niciodată că sunt cel mai deștept om de pe Pământ, voi ați spus. V-am zis să nu mă faceți Secretar, dar voi nu m-ați ascultat, așa că tot ce am făcut eu a fost să încerc să vă ajut. V-am spus că o să dureze până o să înceapă să crească plantele, și va merge dacă mă ascultați. Știu că va merge. Dar, chiar dacă mă veți găsi vinovat și mă închideți din nou, pentru binele vostru, nu reveniți la udarea plantelor cu Ponsanto. Va distruge toate plantele și veți muri de foame. Trebuie să mă credeți. Asta-i tot ce am de spus. Mulțumesc. Ăăă, înălțimea Voastră..."

Ion ia loc. În sala de ședințe de face liniște pentru o clipă. Pare că vorbele lui Ion au avut ecou. Dar brusc izbucnește o muzică stupidă în difuzoarele din sală. Procurorul se ridică începând să danseze. După un timp, i se alătură un grup de fete în bikini care dansează în jurul lui, artificii, fum de discotecă, steaguri gigant... Procurorul dansează în fața judecătorilor ca un rapper, fredonând în același timp:

-"Vinovat de ce?"

Judecătorii, într-un glas:

-"Și-a pus fundul la bătaie!"

Procurorul:

-"Vinovat de ce?"

Judecătorii:

-"Și-a pus fundul la bătaie!"

Președintele de judecată lovește cu ciocanul în masă:

-"Nu Sunt Sigur! Pentru ruina pe care ai produs-o, te condamnăm la... REABILITARE!"

Judecătorii se felicită între ei. Ion pare ușurat. Către Dinu:

-"Reabilitare? Nu sună chiar așa de rău..."

Reporterita:

- "Nu sună chiar așa de rău? Iată câteva secvențe din Reabilitarea de săptămâna trecută."

Violența TV prezintă un stadion uriaș în stilul luptelor cu gladiatori, cu un gigant baner pe care scrie "REABILITARE". Un deținut aleargă pentru a-și salva viața, urmărit de cinci pitbuli uriași și un tip într-un vehicul de golf agitând o bătă. Câinii își înfig colții în el, deținutul cade. Imaginea îngheață, dar se aud urletele disperate ale deținutului, care se sting după un timp. Mulțimea urlă aprobator.

Reporterița:

- "Mult noroc, Nu Sunt Sigur". Asta-i săptămâna vehiculelor-monstru!"

Stadionul

Nela îl vizitează pe Ion la închisoare. Sunt separați de un geam subțire. Vorbesc amândoi în șoaptă.

Nela:

- "Ce zici, crezi că vei putea scăpa din nou? Ca ultima dată?"

- "Nu. S-au asigurat de asta."

- "Cum?"

- "M-au legat de o piatră uriașă."

Nela se uită mai atent peste geam și vede un lanț care leagă piciorul lui Ion de un bolovan uriaș.

- "Nela, chestia asta cu 'Reabilitarea' este practic o sentință la moarte în stilul gladiatorilor. Scapă cel mult una din zece persoane."

- "Păi deci atunci ai șanse. Pariez că ești mai deștept decât toți tipii ăștia."

- "Nu cred că deșteptăciunea mai contează când ești alergat de un tip într-un vehicul gigant... Uite ce e, Nela, vreau să te duci la mașina timpului fără mine, nu mă mai aștepta."

- "Aș fi vrut să pot face mai mult pentru tine. Îmi pare rău, Ioane."

- "Nu, mie îmi pare rău... E greșeala mea. Trebuia să fi profitat de șansă atunci când am avut-o. În schimb, mi-a trebuit să rămân și să stric totul, ca de obicei."

- "Nu ai stricat nimic, ei au stricat. Tu doar ai încercat să faci ce trebuie."

- "Da, bine..."

Paznicul închisorii:

-"Vizita s-a terminat!"

În spatele lui Ion, un elevator rostogolește bolovanul uriaș de care era legat acesta.

Ion:

-"Cred că ar fi mai bine să plec..."

-"Mult noroc, Ioane!" Nela își lipește palma de geamul despărțitor.

Ion se ridică să facă la fel, dar este imediat tras înapoi de lanț.

* * *

Pe stadion, noaptea. Un utilaj gigant gen Zamboni curăță locul de resturile unui vehicul făcut praf și uitat acolo. Prezentatorul anunță la microfonul stadionului:

-"Au murit trei deocamdată, și urmează încă unul. Următorul pentru reabilitare este Nuuuu Suuuuunt Siiiiiiiigur! Sunteți pregătiți pentru o acțiune mașină pe mașină!?"

Mulțimea urlă. Prefectul Vâțu și membrii cabinetului prefectural privesc din lojele rezervate. Prezentatorul continuă:

-"Ce ziceți de un Dildozer!"

Mulțimea fluieră înnebunită când vehiculul de mărimea a patru "monștri" intră pe stadion cu un huriit asurzitor, trecând peste porțile stadionului, ca un coșmar freudian. În fața sa se rotește un uriaș burghiu falic. Prezentatorul continuă pe un ton mai ridicat:

-"Găuritorul de funduri!"

Pe stadion apare încă un vehicul, o arătanie înspăimântătoare dar ciudată, cu un ciocan uriaș.

-"... Și Chisălița!"

O monstruozitate gigantică cu lamele în față, ca un gigant cultivator falic. Ion privește cu groază dintr-un țarc lateral.Îngrădit, încă legat de piatra uriașă:

-"Nu aș fi ghicit niciodată că voi muri în acest fel."

Către un paznic:

-"Voi avea și eu un vehicul, nu?"

- "Aha, vine."

O mașinuță gen Tico, cu un penis șleampăt de cauciuc de aceeași lungime lipit de capota mașinii, este târâtă în stadion. Paznicul îl dezleagă pe Ion și îl împinge spre mașină. Este legat cu mâinile de volanul mașinii. Poarta stadionului se închide în urma lui.

- "Mult noroc!", îi urează paznicul.

Ion abia reușește să pornească mașina. Se aude în continuare vocea prezentatorului:

- "Și acum, el a încercat să ne ruineze otrăvind plantele cu apă, înfometându-ne familiile și făcându-ne să pierdem locurile de muncă..."

Mașina lui Ion intră în arenă. Aproape că nici nu se vede pe lângă monștrii uriași care fac un zgomot asurzitor. Prezentatorul:

- "Fiți pregătiți pentru reabilitarea lui Nu Sunt Siiiiiiiiiguuuur!"

Se aude un claxon grav. Mulțimea ațâțată înnebunește. Dildozerul se îndreaptă spre Ion.

"Ei bine, nu-i pot lăsa să mă omoare fără luptă.", își spune Ion încurajându-se. "Veniți încoace, căcăcioșilor!"

Accelerează pe loc mașina, demarează în trombă, dar mașina pierde imediat viteză, oprindu-se. Repornește mașina la timp pentru a o îndrepta între roțile gigantului care venea cu viteză spre el. Dildozerul trece peste mașina lui Ion fără ca măcar să o atingă.

Ion prinde curaj. Rânjește satisfăcut, dar îngheață când vede că Dildozerul își coboară hidraulic ferătanția până aproape de pământ. La fel procedează și celelalte două vehicule gigant, Găuritorul de funduri și Chisăliță.

"Rahat, am dat de dracu'!..."

Monștrii

În dormitorul lor din Prefectură, Nela privește pe canalul Violența TV evoluția "Reabilitării". Prezentatorul comentează în continuare:

- "Ei bine, nu ar trebui să dureze prea mult. Recordul este de cinci minute. A trecut deja un minut și jumătate și, după cum știm cu toții, e un om șiret..."

Nela nu mai suportă să privească în continuare. Se întoarce și începe să își împacheteze lucrurile, tristă. Intră Dinu:

- "Păcat de Nu Sunt Sigur, nu?"

- "Aha."

- "Era un tip de gașcă. îmi plăcea de el. Păcat că a produs toată suferința asta."

Dinu despătorește o hârtie:

- "Iată direcția bună spre mașina timpului... Sau aș putea să te conduc chiar eu acolo, dacă vrei."

- "Mulțumesc, Dinule."

* * *

Între timp, pe stadion, Chisălița se pregătește să-l sfâșie pe Ion, răsucindu-se. Ion scapă ca prin minune de manevră, roata mastodontului trecând la milimetru pe lângă mașina lui Ion. Se pregătește să scape și de Găuritorul de funduri care vine spre Ion din cealaltă direcție, dar mașina i se oprește din nou în mijlocul arenei. Ion încearcă cu disperare să o repornească, în timp ce Găuritorul de funduri și Chisălița vin cu viteză spre el din direcții opuse, gata să îl strivească:

- "Hai, pornește o dată! Hai..."

Cele două mașini gigant se apropie din ce în ce mai mult de Ion, care pare deja pierdut, Dar, în ultima secundă, mașina lui Ion pornește, la timp pentru a zvâcni înainte. Cei doi monștri se ciocnesc între ei. Ciocanul Găuritorului de funduri e străpuns de uriașul burghiu al Chisăliței. Șrapnelul rezultat din găurirea ciocanului sare în cabina Chisăliței, rănind șoferul acestui monstru. Ion răsufală ușurat pentru o clipă, dar e lovit de Dildozer din spate, și rostogolit de mai multe ori. Mulțimea înnebunește de plăcere.

Mașina lui Ion se oprește din rostogolit cu roțile în sus. Pare că totul s-a terminat. Dar Ion observă că volanul mașinii se rupsese, permițându-i să iasă din mașină. O zbughește afară, cu mâna stângă încă legată de o bucată de volan. O ia la fugă, în timp ce Dildozerul face praf ce mai rămăsese din mașina sa. Mulțimea îl aplaudă pe Ion.

Găuritorul de funduri dă înapoi și se oprește. Mulțimea urlă, rostind cadențat un cuvânt care păreau a fi "câinii". Ion este derutat. Partea din spate a plafonierei Găuritorului de funduri se deschide, și din ea sar afară în arenă mai mulți pitbuli de mărimea unor cai mai mici.

* * *

Între timp, Nela și Dinu privesc scenele la televizor. Nela:

- "Nu mai pot privi..."

Se întoarce cu spatele la televizor uitându-se pe fereastră. Ceva o face să caște ochii mari:

- "Drăcia dracului... Dinule, vino-ncoa"! Privește!"

Dinu se apropie și el de fereastră privind spre Parcul Rozelor. Un trandafir tocmai înflorise, alături de alte flori care păreau să își revină. Parcul părea să înceapă să înverzească.

- "Avea dreptate! Dinule, trebuie să mă duci pe stadion, imediat!"

* * *

Dinu conduce cât poate de repede. Nela încearcă să pornească radioul.

- "Cum pornesc radioul? Vreau să văd dacă Ion e bine."

Dinu comandă vocal mașinii:

- "Radio... Radio!"

Activarea vocală nu funcționează. Dinu se apropie din ce în ce mai mult de aparat:

- "Radio"... Ra-dio!"

Se apropie prea mult de aparat și pierde din vedere drumul. Mașina iese în decor și se oprește într-un lan de grâu de pe marginea drumului. În lumina farurilor, văd rânduri întregi de grâu înverzite, revenite la viață.

- "Oh, Dumnezeu!... A reușit! Grăbește-te, Dinule!"

Cafeneaua

Ion face tot ce poate să țină câinii la distanță, agitând deasupra capului restul de volan care-i rămăsese agățat de mână, și ascunzându-se în spatele Chisăliței distruse.

Nela și Dinu intră în fugă pe stadion. Nela se apropie cât poate de mult de loja Prefectului, strigând la el:

- "Domnule Prefect! Domnule Prefect! Trebuie să opriți asta! Plantele și-au revenit!"

Prefectul Vâțu, aflat între două dame de companie, se uită în spate la Nela care striga la el. Către cele două dame:

- "Cred că puicuța asta mă vrea."

Nela strigă în continuare:

- "Ion - vreau să spun Nu Sunt Sigur c-a avut dreptate! Merge! Plantele au început să crească!"

Vâțu se uită la Nela cu condescendență:

- "Sigur că da. Trebuie să stai la rând, păpușă. Am destul pentru toată lumea."

Nela îl vede pe Ion pe stadion. Câteva rânduri de scaune mai jos de locul unde se afla ea, vede un cameraman în zona presei, care filma Reabilitarea pentru ecranul gigant al stadionului. Îi vine o idee:

- "Dinule, du-te și ia-l pe tipul ăla cu camera, să-l ducem la culturile alea pe care le-am văzut înverzite. Spune-i să transmită în direct."

Scoate un teanc de bani:

- "Dă-i banii ăștia! Mituiește-l! O să opresc până la urmă porcăria asta."

Dinu pleacă. Nela strigă la Vâțu:

- "Domnule Prefect! Trebuie să mă crezi!"

Agenții de pază o împing pe Nela înapoi. Comandantul Armatei o recunoaște:

- "Hei, asta nu-i curva lui Nu Sunt Sigur?"

Prefectul Vâțu:

- "Ah, chiar. Ea e."

Nela:

- "Să priviți pe ecranul gigant! În câteva minute! Culturile cresc!"

Președinta Tribunalului:

- "Și dacă are dreptate?"

Prefectul cade pe gânduri pentru câteva clipe:

- "Hmmm... Bine, ai cinci minute la dispoziție." Strigă către cineva: "Frânghie!"

La auzul acestei comenzi, audiența începe să strige sacadat

- "Frânghie! Frânghie! Frânghie!"

O frânghie este coborâtă din plafon. Ion se cațără pe ea cât de bine poate, cu restul de volan legat de mână. Ajuns la capătul de sus al frânghiei, constată că nu are unde să se mai ducă, lovindu-se de suprafața plată a plafonului. Realizează că nu este decât o glumă crudă pentru a-i prelungi suferința -

Nela se uită la ecranul stadionului cu speranță. Către ea însăși:

- "Hai, Dinule. Poți s-o faci."

* * *

Pe drum, noaptea. Dinu conduce cu viteză, cu cameramanul în mașină. Ceva îl face să caște ochii. Oprește mașina:

- "Uau" Ia te uită!"

O cafenea. Un indicator care clipea anunța: REDUCERI LA JUMĂTATE PENTRU CAFEA CU LAPTE

Cameramanul:

- "Drace, asta-i o afacere bună."

Dinu scoate banii pe care i-i dăduse Nela:

- "Am un teanc de bani la mine. Nu mai țin minte pentru ce erau."

Cameramanul:

- "Probabil pentru cafea cu lapte."

- "Așa e. Probabil."

Intră amândoi în cafenea.

* * *

Ion se agață de frânghie încercând cu disperare să-și salveze viața. Strânge cu mâinile cât de tare poate, dar puterile îl lasă încetul cu încetul. Dildozerul se apropie de el. Ion strigă la șofer:

- "Celălalt șofer a zis despre tine că ești o mumie!"

Dildozerul își schimbă direcția îndreptându-se mânios către Găuritorul de funduri. Găuritorul de funduri se îndrepta spre Ion. Fu lovit cu putere de Dildozer și răsturnat cu roatele în sus.

* * *

Nela este încă reținută de agenții de securitate. Se uită când la Ion, când la ecranul gigant al stadionului.

- "Hai Dinule, de ce îți ia așa de mult timp!"

* * *

Dinu și cameramanul ies din cafenea cu câte un pahar de cafea, satisfăcuți. Pășesc încet. Dinu e încă în boxeri, Cameramanul:

- "Omule... a fost grozav."

Dinu:

- "Aha... (privind în jos) Hei, aveam oare pantalonii pe mine când am intrat?"

Cameramanul:

- "Rahat. Ia uite cum arăt în pantalonii ăștia, ca un spiriduș?" Mai ia o gură de cafea, satisfăcut. Cameramanul observă ceva. "Hei, ia uite, la cafenea."

Dinu:

- "Oh, da."

Se holbează amândoi la el pentru o clipă. Ochii lui Dinu cad pe un baner pe care scrie: "Băutura oficială exotică a bărbaților pentru reabilitare".

- "Stai așa... Asta îmi aduce aminte de ceva..." Dinu face ochii mari pe cuvântul "Reabilitare". Rămâne blocat pe el o perioadă. "Ohhh!"

Victoria

Dildozerul e ultimul vehicul rămas. Ion abia mai rezistă pe frânghie. Începe să alunece. Dildozerul se îndreaptă spre el. Ion mai urcă puțin pe frânghie cu ultimele puteri. Mulțimea începe să urle sacadat: "Vaselină! Vaselină! Vaselină!"

Ion.

- "Oh, nu!"

Nela îl roagă pe Vâțu să mai prelungească timpul:

- "Doar încă cinci minute, vă rog!"

Mulțimea se dezlănțuie, mânioasă. Începe să arunce cu resturi de mâncare. Vâțu se întoarce spre Nela. Nu are de ales. Strigă:

- "Vaselină!"

Mulțimea înnebunește în timp ce vaselina începe să se scurgă din plafon pe frânghie, spre Ion.

- "Rahat...", strigă Ion disperat.

Nela privește spre ecran, cu degetele încrucișate:

- "Hai, Dinule..."

* * *

Dinu e încă blocat pe cuvântul "Reabilitare":

- "Ohhh..."

Cameramanul:

- "De ce ne tot uităm la cuvântul ăla? Ești și tu o mumie?"

Cuvântul "mumie" pare să-i declanșeze memoria lui Dinu. Îi revin ca prin ceață în minte: "mumie", "Reabilitare", "Nu Sunt Sigur!"

- "Mumie?... Ooooh da... Nu Sunt Sigur. Rahat."

* * *

Pe stadion, vaselina se scurge lent pe frânghie în jos, spre mâinile lui Ion. Ion alunecă încet în jos. Scapă frânghia din mână și cade pe pământ.

Nela se uită în continuare la ecran, din ce în ce mai puțin sigură că Dinu îi va ajuta.

Dildozerul își ambalează motorul pe loc, gata de ultimul atac. Ion se ridică, gata să o ia la fugă sau să se ferească din calea Dildozerului.

Nela își întoarce capul, fiindu-i teamă să se mai uite cum va fi omorât Ion. În timp ce aștepta finalul cu privirea în pământ, aude cum mulțimea își schimbă urletele dezlănțuite într-un murmur confuz. Nela își ridică privirea. Pe ecranul uriaș al stadionului se vede un zoom pe o plantă verde!

- "Da!"

Toată lumea, inclusiv Prefectul Vâțu și membrii cabinetului prefectural, privește fix la ecran. Camera se plimbă cu zoom pe mai multe rânduri de plante înverzite. Încep să înțeleagă ce se întâmplă.

Șoferul Dildozerului se aștepta la urlete de încurajare pentru el, dar este derutat de murmurul liniștit al mulțimii. Ridică și el privirea la ecranul stadionului.

Ion, surexcitat de teamă pentru viața sa, vede doar că atenția șoferului Dildozerului este distrasă de altceva. Profită de moment și fuge spre Chisălița abandonată. Sare în cabina acestui vehicul, îl pornește și îl îndreaptă spre Dildozer. Șoferul Dildozerului nu îl vede venind. Ion intră cu Chisălița drept în Dildozer, zdrobindu-l de perete. Dildozerul ia foc. Mulțimea e din nou interesată de ce se întâmplă în arenă.

Ion vede șoferul Dildozerului blocat în vehiculul în flăcări. Privește la scenă o clipă, neștiind ce să facă, și realizează apoi că trebuie să îl salveze. Aleargă spre Dildozer și-l trage pe șofer afară din vehicul. Dar imediat cum șoferul e în siguranță, acesta începe imediat să dea în Ion. Găsește o bară metalică și se întoarce la Ion ca să îl termine.

Prefectul Vâțu și membrii cabinetului văd scena. Sar din lojele lor în arenă, cu Vâțu în frunte, năpustindu-se spre șofer pe care îl pun la pământ, și salvându-l astfel pe Ion. Vâțu ridică mâna lui Ion în semn de victorie, arătând spre plantele din imaginile care se derulau pe ecranul stadionului. Mulțimea îl aplaudă pe Ion.

Plecarea

În sala de protocol a Prefecturii, Ion, Nela și Dinu se relaxează după o cină copioasă, privind la emisiunea TV "Au, ouăle mele!". Râd cu toții de isprăvile personajului principal al emisiunii. Ion:

-"Omule, chestiile astea sunt chiar bune. Or să-mi lipsească." După o pauză: "E bine, acum am obținut iertarea deplină, putem pleca, deci... Ești gata să mergem la mașina timpului?"

Nela:

-"Eu nu merg."

Ion e buimac:

-"Ce? De ce nu?"

-"Am avut câteva, ăăă, obiceiuri proaste acolo, și nu vreau să mai revin la ele.

-"Și cum rămâne cu Iepure?"

-"Cred că nu mă mai interesează Iepure. Și fără el, nu aș avea nici măcar unde să locuiesc."

-"Ai putea locui cu mine...(dându-și apoi seama) și cu Zora."

-"Pare deja o chestie prea aglomerată."

- "Oh, nu e chiar așa de rău. Fostul prieten al lui Zora a stat cu noi opt luni, când și-a înregistrat un CD." Pauză. "A fost și asta un fel de aglomerare." încă o pauză, de gândire. "Încă îmi mai datorează și acum 5.000 lei."

- "Stai liniștit. Oricum, mi-au oferit un loc de muncă bun la cafeneaua de aici. Voi fi director general."

- "La cafenea? Tu o să mai pictezi, nu?"

- "Oh... da. Sigur."

- "Ei bine, bănuiesc că în cazul ăsta trebuie să ne spunem adio..."

Nela se uită tristă la Ion, neștiind ce să spună. Ion face și el, trist, un pas înapoi, încurcat.

Dinu se uită la ei râzând înfundat.

În final, Ion îi strânge mâna lui Nela, ridică geamantanul de jos, și e gata de plecare. Nela îl roagă:

- "Ioane, dacă dai de Iepure, promite-mi că te vei gândi la mine și după aia așa cum te gândești acum, bine? Adică, ca la o pictoriță."

- "Bineînțeles. De ce ar fi altfel?"

- "O să vezi tu. E de ajuns să îți petreci un pic de timp cu Iepure, și vei fi surprins de cum poate să întoarcă el lucrurile."

Președinta Tribunalului, Comandantul Armatei și noul Șef al Poliției, un tinerel de 14 ani, urmat de un copil drăgălaș de cinci ani care trăgea dintr-o țigară, se apropie de Ion. Președinta Tribunalului:

- "Hei, ia ghicește? Vâțu s-a decis să te facă Subprefect!"

Îl bat cu toții pe spate, felicitându-l. Ion:

- "Ah... Băieți -"

Comandantul Armatei:

- "Un șut în cur!"

Noul Șef al Poliției:

- "Oh, și, ah da, fiul meu vrea să se întâlnească cu tine. De acord?"

Ion:

-"Fiul tău...?"

Băiatul de cinci ani se ridică prompt în picioare și-i întinde mâna lui Ion. Șeful Poliției:

-"Logan, salută-l pe noul Subprefect."

Logan:

-"Tati spune că tu o să fii cel mai bun Subprefect dintotdeauna!"

-"Ei bine, stați așa. Eu... nu pot să accept funcția."

Membrii cabinetului rămân buimaci. Președinta Tribunalului:

-"Ce?! De ce?"

-"Mă pregătesc să plec acasă."

Șeful Poliției:

-"Păi și noi cum o să ne rezolvăm toate problemele?"

Președinta Tribunalului:

-"Păi da. Când ai comutat pe apă? Și când ai închis calculatorul? Taxele nu mai sunt acuma."

Comandantul Armatei:

-"Da, și mai e o fabrică de apă grea din Drobeta Turnu Severin, care are probleme cu scurgerile de (pronunție dificilă) hi-do-gen sul-fat."

Șeful Poliției:

-"Cred că e în Halânga."

Președinta Tribunalului:

-"Halânga e în Drobeta Turnu Severin, nu?"

Ion se uită la ei împovărat de situație, apoi se reculege:

-"Uite ce e, trebuie să vă rezolvați singuri toate aceste probleme."

Comandantul Apărării:

- "Cum?"

- "Păi, vă gândiți la ele, și le rezolvați. Așa cum am făcut noi cu culturile."

Președinta Tribunalului:

- "Ha?"

Comandantul Apărării, dezolat:

- "Ah, e așa de complicat."

Membrii cabinetului încep să se certe de-a valma între ei. Ion încearcă să-i liniștească:

- "Ce e așa de complicat! Totul depinde de voi! Ce dracu'!"

Lecția

Președinta Tribunalului:

- "Ah, las-o baltă."

Ion:

- "Uite ce e, nu puteți renunța așa ușor. Trebuie să preluați comanda. Să luați decizii! Să gândiți! Dacă nu, cine credeți că o s-o facă în locul vostru?"

Membrii cabinetului sunt confuzi. Intervine Logan, băiatul de cinci ani al Șefului Poliției:

- "Și deci chiar o să ne părăsești?"

Ion, cu voce joasă:

- "Uite ce e, nu aș vrea să plec, dar nu pot să rămân. Nu sunt un lider... Ce vreau să spun e că am avut noroc o dată, dar... trebuie să mă întorc înapoi... la viața mea." Strângându-și capul în mâini: "Dar dacă plec... voi... cine știe ce se va întâmpla cu voi?"

Nela simte că Ion e indecis. Îi vine o idee:

- "Ioane, eu cred că trebuie să rămâi."

- "Dar chiar nu pot... Zora..."

Nela îl ia de mână pe Ion, hotărâtă:

- "Ioane, pot vorbi cu tine? între patru ochi?"

- "Ce? Bine."

Nela îl împinge înapoi într-o cameră cu o masă de biliard în mijloc, și închide ușa. Ion, încă confuz:

- "Ce se-ntâmplă...?"

Nela scoate limba și îl linge senzual pe gât, împingându-l pe masa de biliard.

* * *

Membrii cabinetului sunt îngrămădiți lângă ușa cu urechea lipită de ea, ascultând. Șeful Poliției:

- "Hei, ușa asta are și o gaură de cheie!"

Se apleacă să se uite pe gaura cheii, dar Dinu îl plachează ca un veritabil jucător de rugby, și îi ia locul. Geme languros și se mângâie singur, în ton cu ce se întâmplă dincolo de ușa:

- "Ooooh, daaa!... Mmmm, daa... Drace... Acuma"... Așa! Daaaaa!!! Nu Sunt Sigur e pe fază!"

* * *

Membrii cabinetului sunt cu toții așezați la masă. Ion intră în sală, doar în chiloți, dar se pare că nu îi pasă. Pare fericit. Se lasă să cadă într-un scaun, înfige furculița în mâncare, și o mănâncă gânditor:

- "Știți ceva... Poate că nu e chiar nevoie să mă duc la mașina timpului chiar acum."

Membrii cabinetului se felicita între ei. Intervine Logan:

- "Da. Lecția aia e oricum nasoală."

Pauză. Ion, confuz:

- "Lecția?"

* * *

Ion, Nela și Dinu sunt legați cu curele de siguranță într-o mașină pe șine într-un loc ce pare a fi un parc de distracții. Se aude o voce cavernoasă în difuzoarele sistemului audio:

- "Bine ați venit la Mașina Timpului. Vom merge înapoi în timp... înapoi! înapoi!! Prima dată, în anul 1939, când Charlie Chaplin și regimul său diavolesc nazist au invadat Europa și au încercat să cucerească lumea!"

Este pornit un reflector, în lumina căruia se vede o figură de ceară a lui Charlie Chaplin în costumul său clasic, cu brațul întins într-un salut nazist. Ion, către Dinu:

- "Și deci tu ai știut tot timpul că nu e vorba decât de o lecție despre trecut?"

- "Aha... Chiar credeai că o să călătorești înapoi în timp?"

. "Păi... Da. Așa cred."

- "Omule, pentru cel mai deștept tip din lume, ești cam tâmpit."

- "Păi și de ce nu mi-ai spus?"

- "Îmi plac banii... Scuze." răspunde Dinu, puțin încurcat.

- "Păi bine, da' dacă nu e mașina timpului, nu ar fi fost oricum niciun ban."

Pauză lungă pentru Dinu, care încearcă să înțeleagă tot ansamblul.

- "Oooh, așa e.... Rahat."

Ion se uită la Nela:

- "Ei bine, cred că suntem prinși în timpul ăsta. Va trebui să ne descurcăm cât mai bine posibil."

Nela:

- "Dap."

Ion o îmbrățișează pe Nela. Zâmbesc amândoi și se bucură de restul distracției.

Vocea cavernoasă:

- "Din fericire, cariera diavolească a lui Charlie Chaplin a luat sfârșit brusc datorită abuzului de cocaină."

Reflectorul se focalizează pe o poză a lui Robert Downey, Jr. machiat cu o mustață ca a lui Charlie Chaplin.

Punct și de la capăt...

În Prefectură, Ion ține un discurs, aplaudat de consilieri și restul audienței. Dinu îl încadrează de o parte, și Nela de cealaltă parte.

Și astfel, după ce Ion a lucrat o perioadă ca Subprefect, a ajuns Prefect pe toată Regiunea Oltenia. Dinu a fost pus în funcția de Subprefect, iar Nela, fosta prostituată, a devenit Prima Doamnă a Regiunii Oltenia. Sub conducerea Prefectului Nu Sunt Sigur, a înflorit o nouă eră...

După ce aplauzele se mai potolesc, Ion continuă:

"... Și trebuie să terminăm o dată cu dependența noastră permanentă de calculatoare, și să începem să decidem singuri și să ne facem viața mai bună..."

"... Să știți, a fost o vreme când oamenii nu aveau calculatoare. Nu era ușor, dar ei au construit avioane, și piramide, și vapoare..."

"... Și a fost o perioadă în istoria noastră când cititul nu era doar pentru mumii. Și nici scrisul. Oamenii scriau cărți și făceau filme - filme cu povești de care oamenilor le păsa..."

"... Și nu mai trebuie să numim toate femeile noastre curve! Și să le considerăm din nou prietenele noastre!"

"Știu că toate astea nu vor fi ușor de făcut... Chiar și eu sunt comod. Dar să știți, uneori trebuie să accepți provocările, și să faci ceva ce contează, pentru că, în caz contrar, veți simți un gol în voi toată viața."

Mulțimea pare un pic confuză. Un consilier:

"Vrei să spui, ca atunci când ți-e foame?"

Alt consilier, ridicându-se în picioare:

"Sau ca atunci când ai diaree?"

Toți consilierii se ridică în picioare vorbind înflăcărat între ei și punând întrebări de-a valma. Ion:

"Ei bine, de ce nu... ca atunci când ai diaree."

Mulțimea aplaudă din nou. Aplauzele cresc în intensitate, mulțimea începe să scandeze:

"Nu Sunt Sigur! Nu Sunt Sigur! Nu Sunt Sigur!"

Ion poartă același pistol uriaș care îi aparținuse cu ceva timp în urmă Prefectului Vâțu. îl scoate și trage în aer. Reculul aproape că îl doboară, în timp ce mulțimea înnebunește.

* * *

În Parcul Rozelor, după mai mulți ani. Ion și Nela se joacă cu copiii lor. Au trei copii, cei mai deștepti copii din lume.

Subprefectul Dinu este înconjurat de opt fete în bikini. Opt soții, care i-au făcut 32 de copii. O parte din ei, murdari, se joacă în parc smulgând trandafirii și aruncând cu noroi în oamenii din jur. Treizeci și doi cei mai tâmpiți copii care au existat vreodată pe Pământ...

Ion se relaxează cu familia în sala de protocol a Prefecturii. Nela pictează. O imagine hidoasă se reliefează pe pânza acesteia. Ion pare foarte mândru.

De fapt, poate că Ion nu a salvat lumea, el doar a întârziat finalul. La ghinionul lui, nimic nu e exclus.

Referințe

Această carte reprezintă o adaptare necomercială la situația actuală a filmului "Idiocrația", în regia lui Mike Judge. Ea se dorește a fi un semnal de alarmă împotriva corupției și a incompetenței.

Despre

Nicolae Sfetcu

Experiență în domeniile ingineriei, asigurarea calității, electronică și servicii Internet (traduceri, web design, marketing pe Internet, soluții de afaceri online)

Asociat și manager MultiMedia SRL

Dezvoltator al Rețelei MultiMedia

Partener cu MultiMedia în mai multe proiecte de cercetare-dezvoltare la nivel național și european

Coordonator de proiect European Teleworking Development Romania (ETD)

Membru al Clubului Rotary București Atheneum

Cofondator al asociației regionale și președinte al Filialei Mehedinți al Asociației Române pentru Industrie Electronica și Software Oltenia

Inițiator, cofondator și fost președinte al Asociației Române pentru Teleducă și Teleactivități

Membru al Internet Society

Cofondator și fost președinte al Filialei Mehedinți a Asociației Generale a Inginerilor din România

Inginer fizician - Licențiat în fizică, specialitatea Fizică nucleară

Auditor intern pentru Sistemele de Management al Calității

Specialist în control nedistructiv industrial

Atestare în asigurarea calității

Sute de publicații proprii (cărți, cărți electronice, articole în ziare și reviste, precum și în publicații electronice), în special din domeniul TI

Limbi străine: engleza, franceza

Servicii

*web design, comerț electronic, alte aplicații web * internet marketing, seo, publicitate online, branding * localizare software, traduceri engleză și franceză * articole, tehnoredactare computerizată, secretariat * prezentare powerpoint, word, pdf, editare imagini, audio, video * conversie, editare și publicare cărți tipărite și electronice, isbn*

Contact

Tel./ WhatsApp: [+40 745 526 896](tel:+40745526896)

Email: nicolae@sfetcu.com

Skype: [nic01ae](https://www.skype.com/user/nic01ae)

MultiMedia: <http://www.multimedia.com.ro/>

Web Portal: <https://www.setthings.com/>

Facebook/Messenger: <https://www.facebook.com/nicolae.sfetcu>

Twitter: <http://twitter.com/nicolae>

LinkedIn: <http://www.linkedin.com/in/nicolaesfetcu>

Google Plus: <https://www.google.com/+NicolaeSfetcu>

YouTube: <https://www.youtube.com/c/NicolaeSfetcu>